

Dziennik Urzędowy C 82

Unii Europejskiej

Tom 48

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

2 kwietnia 2005

Zawiadomienie nr	Treść	Strona
	I Informacje	
	Trybunał Sprawiedliwości	
	TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI	
2005/C 82/01	Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 27 stycznia 2005 r. w sprawie C-422/02 P Europe Chemi-Con (Deutschland) GmbH przeciwko Radzie Unii Europejskiej i Komisji Wspólnot Europejskich (Odwołanie — Środki antydumpingowe — Rozporządzenie w sprawie zakończenia postępowania antydumpingowego — Moc wsteczna — Równe traktowanie — Niedyskryminacja — Przywóz określonych dużych aluminiowych kondensatorów elektrolitycznych pochodzących z Japonii)	1
2005/C 82/02	Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 15 lutego 2005 r. w sprawie C-12/03 P Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Tetra Laval BV (Odwołanie — Konkurencja — Rozporządzenie (EWG) nr 4064/89 — Decyzja uznająca koncentrację w formie „konglomeratu” za niezgodną ze wspólnym rynkiem — Efekt dźwigni — Zasięg kontroli sądowej — Okoliczności, które należy uwzględnić — Zobowiązania dotyczące zachowań rynkowych)	1
2005/C 82/03	Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 27 stycznia 2005 r. w sprawie C-15/03 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii (Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 75/439/EWG — Unieszkodliwianie olejów odpadowych — Priorytet przetwarzania przez regenerację)	2
2005/C 82/04	Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 13 stycznia 2005 r. w sprawie C-84/03 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii (Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywy 93/36/EWG i 93/37/EWG — Zamówienia publiczne — Procedura udzielania zamówień publicznych na dostawy i roboty budowlane — Zakres stosowania — Pojęcie instytucji zamawiającej — Porozumienia o współpracy między jednostkami administracji — Pojęcie zamówienia — Stosowanie procedury negocjacyjnej w przypadkach nieprzewidzianych w dyrektywie)	2
2005/C 82/05	Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 27 stycznia 2005 r. w sprawie C-92/03 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalska (Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 75/439/EWG — Unieszkodliwianie olejów odpadowych — Priorytet przetwarzania przez regenerację)	3

2005/C 82/06	Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 27 stycznia 2005 r. w sprawie C-188/03 (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Arbeitsgericht Berlin): Irmtraud Junk przeciwko Wolfgangowi Kühnelowi (Dyrektywa 98/59/WE — Zwolnienia grupowe — Konsultacja z przedstawicielami pracowników — Zawiadomienie właściwego organu władzy publicznej — Pojęcie „zwolnienia” — Chwila zwolnienia) 3	3
2005/C 82/07	Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 1 lutego 2005 r. w sprawie C-203/03 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii (Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Art. 249 WE i 307 WE — Art. 2 i 3 dyrektywy 76/207/EWG — Równość traktowania kobiet i mężczyzn — Zakaz zatrudniania kobiet przy pracach pod ziemią w sektorze górniczym jak również przy pracach w warunkach podwyższonego ciśnienia i związanych z nurkowaniem) 4	4
2005/C 82/08	Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 16 grudnia 2004 r. w sprawie C-358/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii (Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Ochrona pracowników — Zdrowie i bezpieczeństwo pracowników — Ręczne przemieszczanie ciężarów w przypadku możliwości wystąpienia zagrożenia dla pracowników) 4	4
2005/C 82/09	Wyrok Trybunału Sprawiedliwości (szósta izba) z dnia 27 stycznia 2005 r. w sprawie C-59/04 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej (Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 2001/29/WE — Harmonizacja niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym — Brak transpozycji w przepisany terminie) 5	5
2005/C 82/10	Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 27 stycznia 2005 r. w sprawie C-125/04 (wniosek Commission de Litiges Voyages o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Guy Denuit, Betty Cordenier przeciwko Transorient - Mosaique Voyages et Culture SA (Pytania prejudycjalne — Wystąpienie do Trybunału — Sąd krajowy w rozumieniu art. 234 WE — Sąd polubowny) 5	5
2005/C 82/11	Sprawa C-1/05 SA: Wniosek o upoważnienie do dokonania zajęcia złożony w dniu 28 stycznia 2005 r. przez spółkę Intek Company przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich 5	5
2005/C 82/12	Sprawa C-2/05 SA: Wniosek o upoważnienie do dokonania zajęcia złożony w dniu 28 stycznia 2005 r. przez spółkę Names b.v. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich 6	6
2005/C 82/13	Sprawa C-3/05 SA: Wniosek o upoważnienie do dokonania zajęcia złożony w dniu 28 stycznia 2005 r. przez Agencję Statystyczną Republiki Kazachstanu przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich 6	6
2005/C 82/14	Sprawa C-2/05: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Arbeidshof te Brussel, z dnia 23 grudnia 2004 r., w sprawie Rijksdienst voor Sociale Zekerheid przeciwko N.V. Herbosch-Kiere 6	6
2005/C 82/15	Sprawy C-7/05, C-8/05, C-9/05: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Bundesgerichtshof z dnia 11 października 2004 r. w sprawach Saatgut-Treuhandverwaltungs GmbH przeciwko spadkobiercom zmarłego Dietera Deppe: 1. Ulrichowi Deppe, 2. Hanne-Rose Deppe, 3. Thomasowi Deppe, 4. Matthiasowi Deppe, 5. Christine Urban z domu Deppe (sprawa C-7/05), przeciwko Siegfriedowi Henningsowi (sprawa C-8/05) oraz przeciwko Hartmutowi Lübbe (sprawa C-9/05) 7	7
2005/C 82/16	Sprawa C-11/05: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Gerechtshof te Amsterdam, wydanym dnia 28 grudnia 2004 r. w sprawie Friesland Coberco Dairy Foods BV (występującej w obrocie handlowym pod firmą Friesland Supply Point Ede) przeciwko Inspecteur van de Belastingdienst/Douane Noord/urząd w Groningen 8	8

Zawiadomienie nr	Treść (ciąg dalszy)	Strona
2005/C 82/17	Sprawa C-14/05: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Gerechtshof te Amstrdam (Niderlandy) z dnia 28 grudnia 2004 r. w sprawie Anagram International Inc. przeciwko Inspecteur van de Belastingdienst/Douane Rotterdam	8
2005/C 82/18	Sprawa C-15/05: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Gerechtshof te Amstrdam (Niderlandy) z dnia 28 grudnia 2004 r., w sprawie Kawasaki Motors Europe NV przeciwko Inspecteur van de Belastingdienst/Douane district Rotterdam	9
2005/C 82/19	Sprawa C-22/05: Skarga wniesiona dnia 25 stycznia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii	9
2005/C 82/20	Sprawa C-23/05: Skarga wniesiona dnia 25 stycznia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga	9
2005/C 82/21	Sprawa C-26/05: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Landesgericht Korneuburg z dnia 13 stycznia 2005 r. w sprawie Plato Plastik Robert Frank GmbH przeciwko CAROPACK Handels GmbH	10
2005/C 82/22	Sprawa C-27/05: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Finanzgericht Hamburg, wydanym w dniu 5 stycznia 2005 r. w sprawie Elfering Export GmbH przeciwko Hauptzollamt Hamburg-Jonas	10
2005/C 82/23	Sprawa C-29/05 P: Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (czwarta izba) z dnia 10 listopada 2004 r. w sprawie T-164/02, Kaul GmbH przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego, wniesione przez Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (inny uczestnik postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM: Bayer AG) dnia 28 stycznia 2005 r. (faks z dnia 25 stycznia 2005 r.). Drugą stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była Bayer AG	11
2005/C 82/24	Sprawa C-30/05: Skarga wniesiona w dniu 28 stycznia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga	11
2005/C 82/25	Sprawa C-31/05: Skarga wniesiona dnia 28 stycznia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej	12
2005/C 82/26	Sprawa C-32/05: Skarga wniesiona w dniu 31 stycznia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga	12
2005/C 82/27	Sprawa C-33/05: Skarga wniesiona w dniu 31 stycznia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii	13
2005/C 82/28	Sprawa C-37/05: Skarga wniesiona w dniu 31 stycznia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Zjednoczonemu Królestwu	13
2005/C 82/29	Sprawa C-38/05: Skarga wniesiona w dniu 1 lutego 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Irlandii	14
2005/C 82/30	Sprawa C-43/05: Skarga wniesiona w dniu 3 lutego 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec	14
2005/C 82/31	Sprawa C-44/05: Skarga wniesiona w dniu 3 lutego 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej	15
2005/C 82/32	Sprawa C-47/05: Skarga wniesiona w dniu 7 lutego 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii	15

2005/C 82/33	Sprawa C-48/05: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Landesgericht w Norymberdze-Fürth wydanym dnia 28 stycznia 2005 r. w sprawie Adam Opel AG przeciwko Autec AG. Interwenient uboczny po stronie strony pozwanej: Deutscher Verband der Spielwaren-Industrie e.V.	15
2005/C 82/34	Sprawa C-49/05 P: Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (czwarta izba powiększona) z dnia 18 listopada 2004 r. (faks z dnia 2 lutego 2005 r.) w sprawie T-176/01 Ferriere Nord SpA przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione przez Ferriere Nord SpA w dniu 7 lutego 2004 r.	16
2005/C 82/35	Sprawa C-51/05 P: Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) z dnia 23 listopada 2004 r. w sprawie T-166/98 Cantina Sociale di Dolianova i in. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione przez Komisję Wspólnot Europejskich w dniu 9 lutego 2005 r.	17
2005/C 82/36	Sprawa C-53/05: Skarga wniesiona w dniu 9 lutego 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej	17
2005/C 82/37	Sprawa C-55/05: Skarga wniesiona w dniu 9 lutego 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Finlandii	18
2005/C 82/38	Sprawa C-57/05: Skarga wniesiona dnia 9 lutego 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej	18
2005/C 82/39	Sprawa C-59/05: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Bundesgerichtshof z dnia 2 grudnia 2004 r. w sprawie Siemens AG przeciwko VIPA Gesellschaft für Visualisierung und Prozeßautomatisierung mbH	19
2005/C 82/40	Sprawa C-61/05: Skarga wniesiona dnia 10 lutego 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej	19
2005/C 82/41	Sprawa C-62/05 P: Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) z dnia 14 grudnia 2004 r. w sprawie T-332/02 Nordspedizionieri di Danielis Livio & C. w likwidacji przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione przez Nordspedizionieri i in. w dniu 11 lutego 2005 r.	20
2005/C 82/42	Sprawa C-63/05: Skarga wniesiona w dniu 3 lutego 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej	21
2005/C 82/43	Sprawa C-65/05: Skarga wniesiona w dniu 10 lutego 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej	21
2005/C 82/44	Sprawa C-67/05: Skarga wniesiona w dniu 11 lutego 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec	22
2005/C 82/45	Sprawa C-68/05 P: Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) z dnia 7 grudnia 2004 r. w sprawie T-240/02 Koninklijke Coöperatie Cosun U.A. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione przez Koninklijke Coöperatie Cosun U.A. w dniu 11 lutego 2005 r.	22
2005/C 82/46	Sprawa C-70/05: Skarga wniesiona w dniu 14 lutego 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga	23
2005/C 82/47	Sprawa C-71/05: Skarga wniesiona w dniu 14 lutego 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga	23

2005/C 82/48	Sprawa C-73/05: Skarga wniesiona dnia 15 lutego 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej	24
2005/C 82/49	Sprawa C-74/05: Skarga wniesiona w dniu 15 lutego 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga	24
2005/C 82/50	Sprawa C-77/05: Skarga wniesiona w dniu 17 lutego 2005 r. przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej przeciwko Radzie Unii Europejskiej	25
2005/C 82/51	Sprawa C-83/05: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Amtsgericht Freiburg z dnia 14 stycznia 2005 r. w sprawie dotyczącej kary grzywny Bernd Voigt przeciwko decyzji Regierungspräsidium Karlsruhe-Bretten dotyczącej nałożenia kary grzywny	25
2005/C 82/52	Sprawa C-90/05: Skarga wniesiona dnia 18 lutego 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga	26
2005/C 82/53	Sprawa C-92/05: Skarga wniesiona w dniu 21 lutego 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej	26
SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI		
2005/C 82/54	Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 26 stycznia 2005 r. w sprawie T-193/02 Laurent Piau przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Regulamin Międzynarodowej Federacji Związków Piłki Nożnej (FIFA) w sprawie działalności agentów ds. zawodników — Decyzja związku przedsiębiorstw — Art. 49, 81 i 82 WE — Wniosek — Brak interesu wspólnotowego — Oddalenie)	28
2005/C 82/55	Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 26 stycznia 2005 r. w sprawie T- 267/03 Anna Maria Roccato przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Urzędnicy — Konkurs wewnętrzny — Niedopuszczenie do egzaminu ustnego — Swobodne uznanie komisji konkursowej — Zakres kontroli sądowej)	28
2005/C 82/56	Sprawa T-489/04: Skarga wniesiona w dniu 20 września 2004 r. przez U.S. Steel Košice s.r.o. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	29
2005/C 82/57	Sprawa T-491/04: Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2004 r. przez Merant GmbH przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)	29
2005/C 82/58	Sprawa T-492/04: Skarga wniesiona w dniu 23 grudnia 2004 r. przez Jungbunzlauer AG i troje innych przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	30
2005/C 82/59	Sprawa T-500/04: Skarga wniesiona w dniu 24 grudnia 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko IIC Informations-Industrie Consulting GmbH	31
2005/C 82/60	Sprawa T-5/05: Skarga wniesiona w dniu 10 stycznia 2005 r. przez V.I.C. Verband der Internationalen Caterer in Deutschland e.V. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	32
2005/C 82/61	Sprawa T-6/05: Skarga wniesiona w dniu 12 stycznia 2005 r. przez DEF-TEC Defense Technology GmbH przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)	32
2005/C 82/62	Sprawa T-16/05: Skarga wniesiona w dniu 20 stycznia 2005 r. przez Viasat Broadcasting UK Ltd przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	33
2005/C 82/63	Sprawa T-17/05: Skarga wniesiona w dniu 10 stycznia 2005 r. przez France Télécom przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	34

2005/C 82/64	Sprawa T-19/05: Skarga wniesiona w dniu 20 stycznia 2005 r. przez Boliden AB, Outokumpu Copper Fabrication AB i Outokumpu Copper BCZ S.A. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	34
2005/C 82/65	Sprawa T-20/05: Skarga wniesiona w dniu 21 stycznia 2005 r. przez Outokumpu OYJ i Outokumpu Copper Products OY przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	35
2005/C 82/66	Sprawa T-21/05: Skarga wniesiona w dniu 21 stycznia 2005 r. przez Halcor Metal Works S.A. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	36
2005/C 82/67	Sprawa T-22/05: Skarga wniesiona w dniu 11 stycznia 2005 r. przez Antonellego Violetiego i innych przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	37
2005/C 82/68	Sprawa T-23/05: Skarga wniesiona w dniu 10 stycznia 2005 r. przez Erica Gippiniego Fourniera przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	37
2005/C 82/69	Sprawa T-24/05: Skarga wniesiona w dniu 21 stycznia 2005 r. przez Standard Commercial Corporation, Standard Commercial Tobacco Corporation i Trans-Continental Leaf Tobacco Corporation przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	38
2005/C 82/70	Sprawa T-25/05: Skarga wniesiona w dniu 21 stycznia 2005 r. przez KM Europa Metal AG, Tréfinmétaux S.A. i Europa Metalli S.p.A. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	39
2005/C 82/71	Sprawa T-27/05: Skarga wniesiona w dniu 14 stycznia 2005 r. przez Carmelę Lo Giudice przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	40
2005/C 82/72	Sprawa T-28/05: Skarga wniesiona w dniu 17 stycznia przez Ekabe International SCA przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)	40
2005/C 82/73	Sprawa T-29/05: Skarga wniesiona w dniu 20 stycznia 2005 r. przez DELTAFINA Spa przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	41
2005/C 82/74	Sprawa T-33/05: Skarga wniesiona w dniu 21 stycznia 2005 r. przez Compañía Española de Tabaco en Rama, S.A. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	42
2005/C 82/75	Sprawa T-37/05: Skarga wniesiona w dniu 21 stycznia 2005 r. przez World Wide Tobacco España, S.A. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	42
2005/C 82/76	Sprawa T-38/05: Skarga wniesiona w dniu 22 stycznia 2005 r. przez Agroexpansión, S.A. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	43
2005/C 82/77	Sprawa T-53/05: Skarga wniesiona w dniu 24 stycznia 2005 r. przez Calavo Growers of California przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)	43
2005/C 82/78	Sprawa T-87/05: Skarga wniesiona w dniu 25 lutego 2005 r. przez EDP-Energias de Portugal przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	44
2005/C 82/79	Wykreślenie sprawy T-131/03	45

II Akty przygotowawcze

.....

III Powiadomienia

2005/C 82/80

Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*
Dz.U. C 69 z 19.3.2005.

46

I

(Informacje)

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

WYROK TRYBUNAŁU

(pierwsza izba)

z dnia 27 stycznia 2005 r.

w sprawie C-422/02 P Europe Chemi-Con (Deutschland) GmbH przeciwko Radzie Unii Europejskiej i Komisji Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾

(Odwołanie — Środki antydumpingowe — Rozporządzenie w sprawie zakończenia postępowania antydumpingowego — Moc wsteczna — Równe traktowanie — Niedyskryminacja — Przywóz określonych dużych aluminiowych kondensatorów elektrolitycznych pochodzących z Japonii)

(2005/C 82/01)

(Język postępowania: angielski)

W sprawie C-422/02 P mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 49 Statutu WE Trybunału Sprawiedliwości, które wpłynęło w dniu 21 listopada 2002 r., wniesione przez Europe Chemi-Con (Deutschland) GmbH, z siedzibą w Norymberdze (Niemcy), (adwokaci: K. Adamantopoulos, J. Branton i J. Gutiérrez Gisbert), w której pozostałymi uczestnikami byli Rada Unii Europejskiej (pełnomocnicy: S. Marquardt i G. Berrisch) i Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: T. Scharf i S. Meany), Trybunał (pierwsza izba), w składzie: P. Jann, prezes, A. Rosa (sędzia sprawozdawca) i S. von Bahr, sędziowie; rzecznik generalny: F. G. Jacobs, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 27 stycznia 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Europe Chemi-Con (Deutschland) GmbH ponosi koszty własne i koszty poniesione przez Radę Unii Europejskiej w niniejszej instancji.
- 3) Komisja Wspólnot Europejskich ponosi koszty własne.

⁽¹⁾ Dz.U. C 19 z 25.01.2003

WYROK TRYBUNAŁU

(wielka izba)

z dnia 15 lutego 2005 r.

w sprawie C-12/03 P Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Tetra Laval BV ⁽¹⁾

(Odwołanie — Konkurencja — Rozporządzenie (EWG) nr 4064/89 — Decyzja uznająca koncentrację w formie „konglomeratu” za niezgodną ze wspólnym rynkiem — Efekt dźwigni — Zasięg kontroli sądowej — Okoliczności, które należy uwzględnić — Zobowiązania dotyczące zachowań rynkowych)

(2005/C 82/02)

(Język postępowania: angielski)

W sprawie C-12/03 P, mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 49 Statutu WE Trybunału Sprawiedliwości, które wpłynęło do Trybunału w dniu 8 stycznia 2003 r., wniesione przez Komisję Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: M. Petite, A. Whelan i P. Hellström), w której drugą stroną była: Tetra Laval BV z siedzibą w Amsterdamie (Niderlandy) (adwokaci: A. Vandencastele, D. Waelbroeck i M. Johnsson, D. Weitbrecht i S. Völcker), Trybunał (wielka izba), w składzie: P. Jann, prezes pierwszej izby, pełniący obowiązki prezesa, C.W.A. Timmermans i A. Rosas (sprawozdawca), prezesi izb, C. Gulmann, J.-P. Puissochet i R. Schintgen, N. Colneric, S. von Bahr i J. N. Cunha Rodrigues, sędziowie, rzecznik generalny: A. Tizzano, sekretarz: L. Hewlett, główny administrator, wydał w dniu 15 lutego 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Komisja Wspólnot Europejskich zostaje obciążona kosztami.

⁽¹⁾ Dz.U. C 70 z 22.3.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 27 stycznia 2005 r.

w sprawie C-15/03 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 75/439/EWG — Unieszkodliwianie olejów odpadowych — Priorytet przetwarzania przez regenerację)

(2005/C 82/03)

(Język postępowania: niemiecki)

W sprawie C-15/03, **Komisja Wspólnot Europejskich** (pełnomocnicy: J. Grunwald i M. Konstantinidis) przeciwko **Republice Austrii** (pełnomocnicy: E. Riedl, M. Hauer oraz E. Wolf-slehner) popieranej przez: **Republikę Finlandii** (pełnomocnik: T. Pynnä) oraz przez **Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej** (pełnomocnik: K. Manji wspierany przez M. Demetriou), mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie, na podstawie art. 226 WE, uchybienia zobowiązaniom Państwa Członkowskiego, wniesioną w dniu 14 stycznia 2003 r., Trybunał (druga izba) w składzie: C. W. A. Timmermans, prezes izby, R. Silva de Lapuerta (sprawozdawca), C. Gulmann, G. Arestis i J. Klučka, sędziowie, rzecznik generalny: A. Tizzano, sekretarz: K. Sztranc, administrator, wydał w dniu 27 stycznia 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

- 1) Nie przyjmując środków niezbędnych do nadania priorytetu przetwarzaniu olejów odpadowych przez ich regenerację, mimo że techniczne, ekonomiczne i organizacyjne ograniczenia na to pozwalają, Republika Austrii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciąży na mocy art. 3 ust. 1 dyrektywy Rady 75/439/EWG z dnia 16 czerwca 1975 r. w sprawie unieszkodliwiania olejów odpadowych, w brzmieniu zmienionym dyrektywą Rady 87/101/EWG z dnia 22 grudnia 1986 r.
- 2) Republika Austrii zostaje obciążona kosztami postępowania.
- 3) Republika Finlandii oraz Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej pokrywają koszty własne.

⁽¹⁾ Dz.U. C 55 z 8.3.2000

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 13 stycznia 2005 r.

w sprawie C-84/03 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywy 93/36/EWG i 93/37/EWG — Zamówienia publiczne — Procedura udzielania zamówień publicznych na dostawy i roboty budowlane — Zakres stosowania — Pojęcie instytucji zamawiającej — Porozumienia o współpracy między jednostkami administracji — Pojęcie zamówienia — Stosowanie procedury negocjacyjnej w przypadkach nieprzewidzianych w dyrektywie)

(2005/C 82/04)

(Język postępowania: hiszpański)

W sprawie C-84/03 mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie, w trybie art. 226 WE, uchybienia zobowiązaniom Państwa Członkowskiego, wniesioną w dniu 26 lutego 2003 r., **Komisja Wspólnot Europejskich** (pełnomocnicy: K. Wiedner i G. Valero Jordana) przeciwko **Królestwu Hiszpanii** (pełnomocnik: S. Ortiz Vaamonde) Trybunał (druga izba), w składzie: C. W. A. Timmermans, prezes izby, R. Schintgen, J. Makarczyk (sprawozdawca), G. Arestis i J. Klučka, sędziowie, rzecznik generalny: J. Kokott, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 13 stycznia 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

- 1) Nie dokonując prawidłowej transpozycji do krajowego porządku prawnego dyrektyw Rady 93/36/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r. koordynującej procedury [dotyczącej koordynacji procedur] udzielania zamówień publicznych na dostawy i 93/37/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r. dotyczącej koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, a w szczególności

— wyłączając z zakresu stosowania Ley de Contractos de las Administraciones Publicas (ustawy o zamówieniach udzielanych przez jednostki administracji publicznej) z dnia 16 czerwca 2000 r., tekst ujednolicony przyjęty przez Real Decreto Legislativo 2/2000 z dnia 16 czerwca 2000 r., konkretnie w jej art. 1 ust. 3, podmioty prawa prywatnego spełniające warunki wymienione w art. 1 lit. b drugi akapit pierwsze, drugie i trzecie tiret każdej z tych dyrektyw,

— wyłączając całkowicie z zakresu stosowania tej ustawy, konkretnie w jej art. 3 ust. 1 lit. c, porozumienia o współpracy zawarte między jednostkami administracji publicznej a innymi podmiotami publicznymi, w tym porozumienia będące zamówieniami publicznymi w rozumieniu wyżej wymienionych dyrektyw oraz

— dopuszczając, na podstawie art. 141 lit. a oraz art. 182 lit. a i g wymienionej ustawy, zastosowanie procedury negocjacyjnej w dwóch przypadkach nieprzewidzianych w wymienionych dyrektywach,

Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy wymienionych dyrektyw.

2) Królestwo Hiszpanii zostaje obciążone kosztami.

(¹) Dz.U. C 101z 26.04.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 27 stycznia 2005 r.

w sprawie C-92/03 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalska (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 75/439/EWG — Unieszkodliwianie olejów odpadowych — Priorytet przetwarzania przez regenerację)

(2005/C 82/05)

(Język postępowania: portugalski)

W sprawie C-92/03, mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie, na podstawie art. 226 WE, uchybienia zobowiązaniom Państwa Członkowskiego wniesioną w dniu 28 lutego 2003 r., przez Komisję Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: A. Caeiros i M. Konstantinidis) przeciwko Republice Portugalskiej (pełnomocnicy: L. Fernandes i M. Lois), popieranej przez Republikę Finlandii (pełnomocnik: A. Guimaraes-Purokoski), Trybunał (druga izba), w składzie: C. W. A. Timmermans, prezes izby, R. Silva de Lapuerta (sprawozdawca), C. Gulmann, R. Schintgen i J. Klučka, sędziowie, rzecznik generalny: A. Tizzano, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 27 stycznia 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1) Nie przyjmując środków niezbędnych do nadania priorytetu przetwarzaniu olejów odpadowych przez ich regenerację, mimo że techniczne, ekonomiczne i organizacyjne ograniczenia na to pozwalają, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 3 ust. 1 dyrektywy Rady 75/439/EWG z dnia 16 czerwca 1975 r. w sprawie unieszkodliwiania olejów odpadowych, w brzmieniu zmienionym dyrektywą Rady 87/101/EWG z dnia 22 grudnia 1986 r.

2) Republika Portugalska zostaje obciążona kosztami postępowania.

3) Republika Finlandii pokryje koszty własne.

(¹) Dz.U. C 112 z 10.5.2003

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 27 stycznia 2005 r.

w sprawie C-188/03 (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Arbeitsgericht Berlin): Irmtraud Junk przeciwko Wolfgangowi Kühnelowi (¹)

(Dyrektywa 98/59/WE — Zwolnienia grupowe — Konsultacja z przedstawicielami pracowników — Zawiadomienie właściwego organu władzy publicznej — Pojęcie „zwolnienia” — Chwila zwolnienia)

(2005/C 82/06)

(Język postępowania: niemiecki)

W sprawie C-188/03, mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Arbeitsgericht Berlin (Niemcy), postanowieniem z dnia 30 kwietnia 2003 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 7 maja 2003 r., w postępowaniu: Irmtraud Junk przeciwko Wolfgangowi Kühnelowi, Trybunał (druga izba), w składzie C. W. A. Timmermans, prezes izby, R. Silva de Lapuerta, C. Gulmann (sprawozdawca), P. Kūris i G. Arestis, sędziowie, rzecznik generalny: A. Tizzano, sekretarz: M.-F. Contet, główny administrator, wydał w dniu 27 stycznia 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco

1) Art. 2 – 4 dyrektywy Rady nr 98/59/WE z dnia 20 lipca 1998 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do zwolnień grupowych należy interpretować w ten sposób, że zdarzeniem równoznacznym ze zwolnieniem jest wyrażenie przez pracodawcę woli rozwiązania umowy o pracę.

2) Pracodawca ma prawo przeprowadzić zwolnienia grupowe po zakończeniu procedury konsultacji przewidzianej w art. 2 dyrektywy 98/59 i po przewidzianym w art. 3 i 4 tej dyrektywy zawiadomieniu właściwego organu władzy publicznej o zamiarze zwolnień grupowych.

(¹) Dz.U. C 213 z 06.09.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(wielka izba)

z dnia 1 lutego 2005 r.

w sprawie C-203/03 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Art. 249 WE i 307 WE — Art. 2 i 3 dyrektywy 76/207/EWG — Równość traktowania kobiet i mężczyzn — Zakaz zatrudniania kobiet przy pracach pod ziemią w sektorze górniczym jak również przy pracach w warunkach podwyższonego ciśnienia i związanych z nurkowaniem)

(2005/C 82/07)

(Język postępowania: niemiecki)

W sprawie C-203/03 mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie, na podstawie art. 226 WE, uchybienia zobowiązaniom Państwa Członkowskiego, wniesioną w dniu 12 maja 2003 r., Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: N. Yerrell i H. Kreppel) przeciwko Republice Austrii (pełnomocnicy: H. Dossi i E. Riedl), Trybunał (wielka izba), w składzie: V. Skouris, Prezes, P. Jann, C. W. A. Timmermans i A. Rosas, prezesi izb, J.-P. Puissochet, R. Schintgen, N. Colneric (sprawozdawca), J. Malenovský, J. Klučka, U. Lohmus i E. Levits, sędziowie; rzecznik generalny: F. G. Jacobs; sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 1 lutego 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1. Utrzymując w art. 8 i 31 Druckluft- und Taucherarbeiten-Verordnung (rozporządzenie w sprawie prac w warunkach podwyższonego ciśnienia atmosferycznego i prac związanych z nurkowaniem) z dnia 25 lipca 1973 r. powszechny zakaz zatrudniania kobiet w warunkach podwyższonego ciśnienia atmosferycznego i przy pracach związanych z nurkowaniem, przewidując w tym ostatnim przypadku ograniczoną liczbę wyjątków, Republika Austrii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 2 i art. 3 dyrektywy 76/207/EWG z dnia 9 lutego 1976 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn w zakresie dostępu do zatrudnienia, kształcenia i awansu zawodowego oraz warunków pracy.
2. W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
3. Każda ze stron poniesie swoje własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 158 z 5.7.2003

WYROK TRYBUNAŁU

(czwarta izba)

z dnia 16 grudnia 2004 r.

w sprawie C-358/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Ochrona pracowników — Zdrowie i bezpieczeństwo pracowników — Ręczne przemieszczanie ciężarów w przypadku możliwości wystąpienia zagrożenia dla pracowników)

(2005/C 82/08)

(Język postępowania: niemiecki)

W sprawie C-358/03, **Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: D. Martin i H. Kreppel) przeciwko Republice Austrii** (pełnomocnik: E. Riedl), mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie, na podstawie art. 226 WE, uchybienia zobowiązaniom Państwa Członkowskiego, wniesioną w dniu 19 sierpnia 2003 r., Trybunał (czwarta izba), w składzie: K. Lenaerts, prezes izby, N. Colneric (sprawozdawca), J. N. Cunha Rodrigues, sędziowie; rzecznik generalny: A. Tizzano, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 16 grudnia 2004 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

- 1) Nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych koniecznych do zastosowania się w Landzie Karyntii do dyrektywy Rady 90/269/EWG z dnia 29 maja 1990 r. w sprawie minimalnych wymagań dotyczących ochrony zdrowia i bezpieczeństwa podczas ręcznego przemieszczania ciężarów w przypadku możliwości wystąpienia zagrożenia, zwłaszcza urazów kręgosłupa pracowników (czwarta szczegółowa dyrektywa w rozumieniu art. 16 ust. 1 dyrektywy 89/391/EWG), Republika Austrii uchybiła zobowiązaniom, które ciążyą na niej na mocy tej dyrektywy.
- 2) Skarga zostaje oddalona w pozostałym zakresie.
- 3) Komisja Wspólnot Europejskich i Republika Austrii poniosą swoje własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 264 z 01.11.2003 r.

WYROK TRYBUNAŁU SPRAWIEDLIWOŚCI

(szósta izba)

z dnia 27 stycznia 2005 r.

w sprawie C-59/04 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej ⁽¹⁾*(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 2001/29/WE — Harmonizacja niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym — Brak transpozycji w przepisany terminie)*

(2005/C 82/09)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie C-59/04 mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie, na podstawie art. 226 WE, uchybienia zobowiązaniom Państwa Członkowskiego, wniesioną w dniu 11 lutego 2004 r., **Komisja Wspólnot Europejskich** (pełnomocnik: K. Banks) przeciwko **Republice Francuskiej** (pełnomocnicy: G. de Bergues i A. Bodard-Hermant), Trybunał (szósta izba), w składzie: A. Borg Barthet, prezes izby, J.-P. Puissochet i J. Malenovský (sprawozdawca), sędziowie, rzecznik generalny: A. Tizzano, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 27 stycznia 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1. Nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do art. 5 ust. 1 oraz art. 6 i 7 dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciąży na mocy tej dyrektywy.

2. Skarga zostaje oddalona w pozostałej części.

3. Każda strona ponosi własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 71 z 20.3.2004.

WYROK TRYBUNAŁU

(czwarta izba)

z dnia 27 stycznia 2005 r.

w sprawie C-125/04 (wniosek Commission de Litiges Voyages o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Guy Denuit, Betty Cordenier przeciwko Transorient - Mosaïque Voyages et Culture SA ⁽¹⁾*(Pytania prejudycjalne — Wystąpienie do Trybunału — Sąd krajowy w rozumieniu art. 234 WE — Sąd polubowny)*

(2005/C 82/10)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie C-125/04, mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez collège d'arbitrage de la Commission de Litiges Voyages (Belgia) postanowieniem z dnia 4 grudnia 2003 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 8 marca 2004 r., w postępowaniu: **Guy Denuit, Betty Cordenier** przeciwko **Transorient – Mosaïque Voyages et Culture SA**, Trybunał (czwarta izba), w składzie: K. Lenaerts, prezes izby, N. Colneric i J. N. Cunha Rodrigues (sprawozdawca), sędziowie, rzecznik generalny: A. Tizzano, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 27 stycznia 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1. Trybunał nie jest właściwy do udzielenia odpowiedzi na pytania postawione przez collège d'arbitrage de la Commission de Litiges Voyages.

⁽¹⁾ Dz.U. C 156 z 12.06.2004.

Wniosek o upoważnienie do dokonania zajęcia złożony w dniu 28 stycznia 2005 r. przez spółkę Intek Company przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa C-1/05 SA)

(2005/C 82/11)

W dniu 28 stycznia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o upoważnienie do dokonania zajęcia złożony przez spółkę Intek Company, reprezentowaną przez adwokata R. Nathana, w stosunku do Komisji Wspólnot Europejskich.

- Wnioskodawca zwraca się do Trybunału o uchylenie immunitetu Komisji w celu umożliwienia dokonania zajęcia znajdujących się w posiadaniu Komisji środków dłużnika, w tym przypadku CESD - Communautaire a.s.b.l., jako że nie istnieją przeszkody natury prawnej lub faktycznej uniemożliwiające Komisji, jako osobie trzeciej, w której posiadaniu tymczasowo znajdują się środki dłużnika, skuteczne zwolnienie tych środków na rzecz wnioskodawcy.

- Wnioskodawca zwraca się o obciążenie Komisji wszelkimi kosztami.

Wniosek o upoważnienie do dokonania zajęcia złożony w dniu 28 stycznia 2005 r. przez spółkę Names b.v. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa C-2/05 SA)

(2005/C 82/12)

W dniu 28 stycznia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o upoważnienie do dokonania zajęcia złożony przez spółkę Names b.v., reprezentowaną przez adwokata R. Nathana, w stosunku do Komisji Wspólnot Europejskich.

- Wnioskodawca zwraca się do Trybunału o uchylenie immunitetu Komisji w celu umożliwienia dokonania zajęcia znajdujących się w posiadaniu Komisji środków dłużnika, w tym przypadku CESD - Communautaire a.s.b.l., jako że nie istnieją przeszkody natury prawnej lub faktycznej uniemożliwiające Komisji, jako osobie trzeciej, w której posiadaniu tymczasowo znajdują się środki dłużnika, skuteczne zwolnienie tych środków na rzecz wnioskodawcy.

- Wnioskodawca zwraca się o obciążenie Komisji wszelkimi kosztami.

Wniosek o upoważnienie do dokonania zajęcia złożony w dniu 28 stycznia 2005 r. przez Agencję Statystyczną Republiki Kazachstanu przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa C-3/05 SA)

(2005/C 82/13)

W dniu 28 stycznia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o upoważnienie do dokonania zajęcia złożony przez Agencję Statystyczną Republiki Kazachstanu, reprezentowaną przez adwokata R. Nathana, w stosunku do Komisji Wspólnot Europejskich.

- Wnioskodawca zwraca się do Trybunału o uchylenie immunitetu Komisji w celu umożliwienia dokonania zajęcia znajdujących się w posiadaniu Komisji środków dłużnika, w tym przypadku CESD - Communautaire a.s.b.l., jako że nie istnieją przeszkody natury prawnej lub faktycznej uniemożliwiające Komisji, jako osobie trzeciej, w której posiadaniu tymczasowo znajdują się środki dłużnika, skuteczne zwolnienie tych środków na rzecz wnioskodawcy.

- Wnioskodawca zwraca się o obciążenie Komisji wszelkimi kosztami.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Arbeidshof te Brussel, z dnia 23 grudnia 2004 r., w sprawie Rijksdienst voor Sociale Zekerheid przeciwko N.V. Herbosch-Kiere

(Sprawa C-2/05)

(2005/C 82/14)

(Język postępowania: niderlandzki)

W dniu 5 stycznia 2005 r. do sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Arbeidshof te Brussel z dnia 23 grudnia 2004 r. w sprawie Rijksdienst voor Sociale Zekerheid przeciwko N.V. Herbosch-Kiere.

Arbeidshof te Brussel zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

Czy sąd państwa przyjmującego może badać i/lub ustalić czy istnieje bezpośredni związek między przedsiębiorstwem, które delegowało pracownika a samym delegowanym pracownikiem w świetle tego, że sformułowanie „przedsiębiorstwo, w którym jest normalnie zatrudniony” w art. 14 ust. 1 lit a) rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 ⁽¹⁾ wymaga (stosownie do Decyzji nr 128) by istniał bezpośredni związek w okresie obejmującym delegowanie?

Czy sąd Państwa Członkowskiego innego niż to, które wydało ww. formularz (formularz E 101) może pominąć i/lub stwierdzić jego nieważność, jeżeli z przedstawionych mu okoliczności faktycznych wynika, że bezpośredni związek między przedsiębiorstwem, które delegowało pracownika a samym delegowanym pracownikiem nie istniał w okresie obejmującym delegowanie?

Czy właściwa instytucja państwa pochodzenia jest związana orzeczeniem sądu państwa przyjmującego, który w takich jak wyżej przedstawione okolicznościach pomija i/lub stwierdza nieważność ww. formularza (formularz E101)?

⁽¹⁾ Rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. L 149 str. 2).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Bundesgerichtshof z dnia 11 października 2004 r. w sprawach Saatgut-Treuhandverwaltungs GmbH przeciwko spadkobiercom zmarłego Dietera Deppe: 1. Ulrichowi Deppe, 2. Hanne-Rose Deppe, 3. Thomasowi Deppe, 4. Matthiasowi Deppe, 5. Christine Urban z domu Deppe (sprawa C-7/05), przeciwko Siegfriedowi Henningsowi (sprawa C-8/05) oraz przeciwko Hartmutowi Lübbe (sprawa C-9/05)

(Sprawy C-7/05, C-8/05, C-9/05)

(2005/C 82/15)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 14 stycznia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Bundesgerichtshof z dnia 11 października 2004 r. w sprawach Saatgut-Treuhandverwaltungs GmbH przeciwko spadkobiercom zmarłego Dietera Deppe: 1. Ulrichowi Deppe, 2. Hanne-Rose Deppe, 3. Thomasowi Deppe, 4. Matthiasowi Deppe, 5. Christine Urban z domu Deppe (sprawa C-7/05), przeciwko Siegfrie-

dowi Henningsowi (sprawa C-8/05) oraz przeciwko Hartmutowi Lübbe (sprawa C-9/05).

Bundesgerichtshof zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy wymóg dotyczący ustalenia poziomu wynagrodzenia z tytułu korzystania z materiału (ze zbioru) w rozumieniu art. 5 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1768/95 ⁽¹⁾ zgodnie z którym wynagrodzenie to powinno być „niższe w rozsądnym stopniu” od kwoty pobieranej za licencjonowaną produkcję materiału rozmnożeniowego w odniesieniu do tej samej odmiany na tym samym obszarze, jest spełniony również wtedy, gdy wynagrodzenie stanowi ryczałtowo 80 % tej kwoty?
2. Czy art. 5 ust. 4 i 5 rozporządzenia (WE) nr 2605/98 ⁽²⁾ zawiera miarodajne określenie poziomu wynagrodzenia z tytułu korzystania z materiału (ze zbioru) w przypadku jego ustalenia na mocy ustawy?

W przypadku odpowiedzi twierdzącej na to pytanie: czy określenie to jest wyrazem ogólnej koncepcji znajdującej zastosowanie również wobec korzystania z materiału (ze zbioru) przed wejściem w życie rozporządzenia (WE) nr 2605/98?

3. Czy funkcja umowy między organizacjami hodowców (posiadaczy odmian) a rolnikami jako wytycznych w rozumieniu art. 5 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 2605/98 wiąże się z tym, że w przypadku ustalania wynagrodzenia na mocy ustawy zastosowanie mają istotne elementy tej umowy (parametry obliczeniowe) również wtedy, gdy w momencie obliczania wynagrodzenia ustawowego hodowcy (posiadaczowi odmiany) nie są znane wszystkie parametry należące do sfery działalności osoby korzystającej z materiału (ze zbioru) konieczne do obliczenia wynagrodzenia na podstawie umowy i rolnik nie jest zobowiązany do udzielenia mu tych informacji?

W przypadku odpowiedzi twierdzącej na to pytanie: czy warunkiem skuteczności umowy tego rodzaju, o ile miałyby ona pełnić rolę wytycznych w tym rozumieniu, jest spełnienie wymogów określonych w art. 5 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 2605/98 również wtedy, gdy umowa została zawarta przed wejściem w życie tego rozporządzenia?

4. Czy art. 5 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 2605/98 ustanawia górną granicę wynagrodzenia dla umownych lub ustawowych uregulowań wynagrodzenia?
5. Czy umowa między organizacjami grup zawodowych może zostać potraktowana jako wytyczne w rozumieniu art. 5 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 2605/98, jeżeli przewidziane w niej wynagrodzenie przekracza 50 % kwoty określonej na podstawie art. 5 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 2605/98?

⁽¹⁾ Dz.U. L 173, str. 14.

⁽²⁾ Dz.U. L 328, str. 6.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Gerechtshof te Amsterdam, wydanym dnia 28 grudnia 2004 r. w sprawie Friesland Coberco Dairy Foods BV (występującej w obrocie handlowym pod firmą Friesland Supply Point Ede) przeciwko Inspecteur van de Belastingdienst/Douane Noord/urząd w Groningen

(Sprawa C-11/05)

(2005/C 82/16)

(Język postępowania: niderlandzki)

W dniu 14 stycznia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Gerechtshof te Amsterdam (Niderlandy) wydanym 28 grudnia 2004 r. w sprawie Friesland Coberco Dairy Foods BV (występującej w obrocie handlowym pod firmą Friesland Supply Point Ede) przeciwko Inspecteur van de Belastingdienst/Douane Noord/urząd w Groningen.

Gerechtshof te Amsterdam zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania

1. W jaki sposób należy interpretować sformułowania „nie wywierając ujemnego wpływu na istotne interesy wspólnotowych producentów podobnych towarów” zawartego w art. 133 lit. e) [rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny] ⁽¹⁾? Czy pod uwagę należy wziąć wyłącznie rynek produktów gotowych czy też należy zbadać sytuację gospodarczą w zakresie surowców wykorzystywanych w toku przetwarzaniu pod kontrolą celną?
2. Czy w zakresie oceny możliwości, by „czynności przetwarzania zaistniały lub zostały utrzymane”, o której mowa w art. 502 ust. 3 [rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia nr 2913/92] ⁽²⁾, istotne jest umożliwienie powstania lub utrzymania określonej liczby miejsc pracy? Jakie inne kryteria mają ponadto zastosowanie przy dokonywaniu wykładni cytowanego tekstu?
3. Czy w świetle odpowiedzi na pytanie 1 i 2 Trybunał Sprawiedliwości może, w trybie postępowania prejudycjalnego, dokonać oceny słuszności rozstrzygnięcia Komitetu?
4. Jeżeli tak, to czy rozstrzygnięcie w tej sprawie jest słuszne zarówno w zakresie jego uzasadnienia jak i przedstawionych argumentów ekonomicznych?
5. Jeżeli Trybunał Sprawiedliwości nie może ocenić słuszności rozstrzygnięcia, to jak należy interpretować sformułowania „[r]ozstrzygnięcie Komitetu jest brane pod uwagę przez zainteresowane organy celne” zawartego w art. 504 ust. 4 [rozporządzenia nr 2454/93] ⁽³⁾, jeśli – w pierwszej instancji – władze celne lub – w rezultacie odwołania – sądy krajowe stwierdzą, że rozstrzygnięcie Komitetu nie może uzasadniać

odrżucenia wniosku o wydanie pozwolenia na przetwarzanie pod kontrolą celną?

-
- ⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. L 302, str. 1).
- ⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. L 253, str. 1).
- ⁽³⁾ Sprostowanie rozporządzenia Komisji (WE) nr 993/2001 z dnia 4 maja 2001 r. zmieniającego rozporządzenie (EWG) nr 2454/93 ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. L 141, str. 1)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Gerechtshof te Amstrdam (Niderlandy) z dnia 28 grudnia 2004 r. w sprawie Anagram International Inc. przeciwko Inspecteur van de Belastingdienst/Douane Rotterdam

(Sprawa C-14/05)

(2005/C 82/17)

(Język postępowania: niderlandzki)

W dniu 19 stycznia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Gerechtshof te Amstrdam (Niderlandy) z dnia 28 grudnia 2004 r. w sprawie Anagram International Inc. przeciwko Inspecteur van de Belastingdienst/Douane Rotterdam.

Gerechtshof te Amstrdam zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy pkt 3 Załącznika do rozporządzenia (WE) nr 442/2000 ⁽¹⁾ trzeba interpretować w ten sposób, że odnosi się on również do towarów opisanych w ramach stanu faktycznego (przedstawionego w części 2 powyżej)?
2. Jeśli tak, czy rozporządzenie jest ważne w tym zakresie?
3. Jeśli rozporządzenie jest nieważne lub nie obejmuje ono przedmiotowych towarów, czy WKC można interpretować w ten sposób, że towary te należy zakwalifikować jako „artykuły świąteczne” z pozycji 9505 90 00?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 442/2000 z dnia 25 lutego 2000 r. dotyczące klasyfikacji niektórych towarów według Nomenklatury Scalonej (Dz.U. L 54, str. 33)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Gerechtshof te Amstrdam (Niderlandy) z dnia 28 grudnia 2004 r., w sprawie Kawasaki Motors Europe NV przeciwko Inspecteur van de Belastingdienst/Douane district Rotterdam

(Sprawa C-15/05)

(2005/C 82/18)

(Język postępowania: niderlandzki)

W dniu 19 stycznia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Gerechtshof te Amstrdam (Niderlandy) z dnia 28 grudnia 2004 r. w sprawie Kawasaki Motors Europe NV przeciwko Inspecteur van de Belastingdienst/Douane district Rotterdam.

Gerechtshof te Amstrdam zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy rozporządzenie Komisji (WE) nr 2518/98 ⁽¹⁾ z dnia 23 listopada 1998 r. dotyczące klasyfikacji niektórych towarów według Nomenklatury Scalonej (Dz.U. 1998 L 315) jest ważne w zakresie, w którym nowe (przeznaczone do poruszania się w każdego rodzaju terenie) pojazdy z napędem na cztery koła opisane w pkt 5 Załącznika do tego rozporządzenia są zakwalifikowane jako pojazdy przeznaczone do przewozu osób w rozumieniu podpozycji 8703 21 WKC?
2. Jeśli rozporządzenie jest nieważne, czy WKC można interpretować w ten sposób, że przedmiotowe towary mogą zostać sklasyfikowane pod jedną z podpozycji pozycji 8701 90 WKC?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2518/98 z dnia 23 listopada 1998 r. dotyczące klasyfikacji niektórych towarów według Nomenklatury Scalonej

Skarga wniesiona dnia 25 stycznia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-22/05)

(2005/C 82/19)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 25 stycznia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez G. Rozeta oraz N. Yerrell, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Królestwu Belgii.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że wyłączając osoby zatrudnione przez organizatora targów z zakresu stosowania środków krajowych transponujących dyrektywę Rady 93/104/WE z dnia 23 listopada 1993 r. dotyczącą niektórych aspektów organizacji czasu pracy ⁽¹⁾, Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciąży na mocy art. 1 ust. 3 oraz art. 17 tej dyrektywy.
- 2) obciążenie Królestwa Belgii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Wyłączenie osób zatrudnionych w przedsiębiorstwie targowym z zakresu stosowania ustawodawstwa krajowego transponującego dyrektywę Rady 93/104/WE dnia 23 listopada 1993 r. dotyczącą niektórych aspektów organizacji czasu pracy nie jest przewidziane w art. 1 ust. 3 tej dyrektywy określającym jej zakres stosowania. Zgodnie bowiem z tym przepisem dyrektywa stosuje się do wszystkich sektorów działalności, z wyjątkiem transportu drogowego, powietrznego, morskiego, kolejowego, żeglugi śródlądowej, rybołówstwa morskiego, innej działalności na morzu oraz działalności lekarzy odbywających praktykę. Kategoria osób zatrudnionych przez organizatora targów ani nie jest wymieniona w tym przepisie, ani nie spełnia warunków któregośkolwiek z odstępstw dopuszczonych w art. 17 dyrektywy, które jednakże nie zostały wskazane przez władze belgijskie. Robiąc wyjątek, którego nie przewidziała sama dyrektywa, Belgia dokonała zatem nieprawidłowej jej transpozycji, dopuszczając się tym samym uchybienia zobowiązaniom, które na niej ciąży.

⁽¹⁾ Dz.U. L 307 z 13.12.1993, str. 18.

Skarga wniesiona dnia 25 stycznia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-23/05)

(2005/C 82/20)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 25 stycznia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez G. Rozeta oraz N. Yerrell, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawodawczych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2000/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 2000 r. zmieniającej dyrektywę Rady 93/104/WE dotyczącą niektórych aspektów organizacji czasu pracy, w celu objęcia sektorów i działalności wyłącz[onych] z tej dyrektywy, ⁽¹⁾ a w każdym razie nie zawiadamiając Komisji o takich przepisach, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 2 ust. 1 tej dyrektywy.
- 2) obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy do krajowego porządku prawnego upłynął w dniu 1 sierpnia 2003 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 195 z 01.08.2000, str. 41.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Landesgericht Korneuburg z dnia 13 stycznia 2005 r. w sprawie Plato Plastik Robert Frank GmbH przeciwko CAROPACK Handels GmbH

(Sprawa C-26/05)

(2005/C 82/21)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 27 stycznia 2005 r. do sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony postanowieniem Landesgericht Korneuburg z dnia 13 stycznia 2005 r. w sprawie Plato Plastik Robert Frank GmbH przeciwko CAROPACK Handels GmbH.

Landesgericht Korneuburg zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Pytanie zasadnicze: „Czy w rozumieniu dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 94/62/WE z dnia 20 grudnia 1994 r. producent opakowań handlowych, opakowań zbiorczych lub opakowań transportowych, czyli producent opakowań, jest zawsze podmiotem, który w ramach swej działalności zawodowej dokonuje połączenia lub zapewnia połączenie, bezpośrednio lub pośrednio, towarów z wyrobami przeznaczonymi na opakowania oraz czy odpowiedź

na to pytanie ma zastosowanie również do toreb z uchwytem? Czy producent (dostawca) wyrobów wymienionych w art. 3 ust. 1 zdanie pierwsze, czyli wyrobów przeznaczonych do przechowywania i ochrony wszelkich towarów oraz ich przewozu, dostarczania i prezentacji, a także wyrobów „nie zwrotnych”, przeznaczonych do tych samych celów jest producentem (dostawcą) materiałów opakowaniowych (wyrobów opakowaniowych), a nie producentem opakowań handlowych, opakowań zbiorczych lub opakowań transportowych (producent opakowań – por. odpowiednie pojęcia w art. 3 ust. 11 dyrektywy)?”

2. Jeżeli odpowiedź na pytanie zasadnicze będzie twierdząca - pierwsze pytanie dodatkowe: „Czy zatem producent toreb z uchwytem nie jest producentem opakowań handlowych, opakowań zbiorczych lub opakowań transportowych, ale producentem materiałów opakowaniowych (wyrobów opakowaniowych)?”

3. Jeżeli odpowiedź na pierwsze pytanie dodatkowe będzie twierdząca - drugie pytanie dodatkowe: „Czy ustawodawstwo Państwa Członkowskiego przewidujące pod groźbą kary, że producent materiałów opakowaniowych, w szczególności toreb z uchwytem, musi albo zaakceptować ich zwrot albo brać udział w systemach zbiórki i odzysku tych toreb, chyba, że obowiązek ten zostanie przejęty na dalszym etapie dystrybucji i że producenci materiałów opakowaniowych uzyskają ważną deklarację w tym względzie, jest sprzeczne z prawem wspólnotowym, a w szczególności z zasadą równości, zakazem ustanawiania nieuzasadnionych obiektywnie ograniczeń swobody działalności gospodarczej i zakazem zakłócania konkurencji?”

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Finanzgericht Hamburg, wydanym w dniu 5 stycznia 2005 r. w sprawie Elfering Export GmbH przeciwko Hauptzollamt Hamburg-Jonas

(Sprawa C-27/05)

(2005/C 82/22)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 27 stycznia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Finanzgericht Hamburg, wydanym w dniu 5 stycznia 2005 r. w sprawie Elfering Export GmbH przeciwko Hauptzollamt Hamburg-Jonas.

Finanzgericht Hamburg zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Zarzuty i główne argumenty

Czy złożone w zgłoszeniu wywozowym oświadczenie o wspólnotowym pochodzeniu towarów objętych refundacją należy do informacji, do których może mieć zastosowanie kara na podstawie art. 51 ust. 2 w zw. z art. 5 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 800/1999? ⁽¹⁾

⁽¹⁾ Dz.U. L 102, str. 11

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (czwarta izba) z dnia 10 listopada 2004 r. w sprawie T-164/02, Kaul GmbH przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego, wniesione przez Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (inny uczestnik postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM: Bayer AG) dnia 28 stycznia 2005 r. (faks z dnia 25 stycznia 2005 r.). Drugą stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była Bayer AG

(Sprawa C-29/05 P)

(2005/C 82/23)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 28 stycznia 2005 r. (faks z dnia 25 stycznia 2005 r.) do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęło odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (czwarta izba) z dnia 10 listopada 2004 r. w sprawie T-164/02, Kaul GmbH przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego, wniesione przez Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), reprezentowany przez A. von Mühlendahl, wiceprezesa Urzędu i G. Schneidera, członka Wydziału Postępowanie Sądowe w Dziedzinie Własności Intelektualnej. Innym uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była Bayer AG.

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

1. uchylenie zaskarżonego wyroku;
2. przekazanie sprawy do Sądu celem rozstrzygnięcia w przedmiocie dalszych zarzutów;
3. obciążenie innych uczestników postępowania kosztami postępowania odwoławczego.

1. Sąd naruszył art. 43 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz. U. 1994, L 11, str. 1) oraz zasadę 16 ust. 3 i zasadę 20 ust. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonującego rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz. U. 1995, L 303, str. 1), zobowiązując Izbę Odwoławczą Urzędu w myśl zasady ciągłości funkcjonalnej do uwzględnienia nowych danych szczegółowych stanu faktycznego oraz nowych dowodów w postępowaniu w sprawie sprzeciwu również wtedy, gdy strona postępowania nie przedstawiła tych okoliczności oraz dowodów Wydziałowi Sprzeciwów w wyznaczonym przez ten wydział terminie. Wywiedziony przez Sąd z zasady ciągłości funkcjonalnej obowiązek oceny w ramach postępowania *inter partes* materiałów powołanych po raz pierwszy przed Izbą Odwoławczą nie znajduje uzasadnienia w przepisach rozporządzenia nr 40/94 ani rozporządzenia wykonującego.

2. Sąd naruszył art. 74 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94 zobowiązując Izbę Odwoławczą do uwzględnienia nowych danych szczegółowych stanu faktycznego i nowych dowodów, mimo iż terminy obowiązujące w postępowaniu przed Wydziałem Sprzeciwów mają charakter prekluzyjny i wnoszący sprzeciw nie przedstawił odnośnego stanu faktycznego i odnośnych dowodów w terminie wyznaczonym przez Wydział Sprzeciwów.

3. Sąd naruszył również art. 74 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94 dopuszczając zastosowanie tego przepisu w postępowaniu odwoławczym jedynie, jeżeli nowe argumenty lub dowody zostały powołane po upływie terminu celem uzasadnienia odwołania.

Skarga wniesiona w dniu 28 stycznia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-30/05)

(2005/C 82/24)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 28 stycznia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Claire Françoise Durand oraz Florence Simonetti, działające w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczenia w Luksemburgu, przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do:

- dyrektywy 1999/45/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 maja 1999 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich odnoszących się do klasyfikacji, pakowania i etykietowania preparatów niebezpiecznych (Dz. U. L 200 z 30.07.1999, str. 1) oraz
- dyrektywy Komisji 2001/60/WE z dnia 7 sierpnia 2001 r. dostosowującej do postępu technicznego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 1999/45/WE w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich dotyczących klasyfikacji, pakowania i etykietowania preparatów niebezpiecznych (Dz. U. L 226 z 22.08.2001, str. 5), a w każdym razie, nie notyfikując Komisji ich przyjęcia, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tych dyrektyw;

2. obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektyw do prawa krajowego upłynął w dniu 30 lipca 2004 r.

Skarga wniesiona dnia 28 stycznia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-31/05)

(2005/C 82/25)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 28 stycznia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Michaela Shottera, działającego w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu przeciwko Republice Francuskiej.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

1) stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do:

- dyrektywy 2002/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie dostępu do sieci łączności elektronicznej i urządzeń towarzyszących oraz wzajemnych połączeń (dyrektywa o dostępie), Dz.U. L 108 z 24.04.2002 r. str. 7;
- dyrektywy 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa o zezwoleniach), Dz.U. L 108 z 24.04.2002 r. str. 21;
- dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa), Dz.U. L 108 z 24.04.2002 r. str. 33;

lub w każdym razie nie przekazując tych przepisów Komisji, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, jakie na niej ciążyą na mocy art. 18 dyrektywy o dostępie, art. 18 dyrektywy o zezwoleniach i art. 28 dyrektywy ramowej.

2) obciążenie Republice Francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin do wprowadzenia dyrektywy do krajowego porządku prawnego upłynął w dniu 24 lipca 2003 r.

Skarga wniesiona w dniu 31 stycznia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-32/05)

(2005/C 82/26)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 31 stycznia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Sarę Pardo Quintillán i Joannę Hottiaux, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiającej ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej (⁽¹⁾), a w każdym bądź razie nie powiadamiając o nich Komisji, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tej dyrektywy;
2. obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Termin transpozycji dyrektywy do wewnętrznego porządku prawnego upłynął w dniu 22 grudnia 2003 r.

(⁽¹⁾) Dz.U. L 327 z 22.12.2000, str. 1.

Skarga wniesiona w dniu 31 stycznia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-33/05)

(2005/C 82/27)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 31 stycznia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Sarę Pardo Quintillán i Joannę Hottiaux, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu przeciwko Królestwu Belgii.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. usta-

nawiającej ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej (⁽¹⁾), a w każdym bądź razie nie powiadamiając o nich Komisji, Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tej dyrektywy;

2. obciążenie Królestwa Belgii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Termin transpozycji dyrektywy do wewnętrznego porządku prawnego upłynął w dniu 22 grudnia 2003 r.

(⁽¹⁾) Dz.U. L 327 z 22.12.2000, str. 1.

Skarga wniesiona w dniu 31 stycznia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Zjednoczonemu Królestwu

(Sprawa C-37/05)

(2005/C 82/28)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 31 stycznia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Michela van Beeka, działającego w charakterze pełnomocnika wspieranego przez Frédéricę Louisa, avocat, i A. Capobiancę, avvocato, z adresem do doręczeń w Luksemburgu przeciwko Zjednoczonemu Królestwu.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że poprzez niewłaściwą transpozycję wymogów art. 2 ust. 1 i art. 4 dyrektywy Rady 85/337/EWG w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne (⁽¹⁾) zmienionej dyrektywą Rady 97/11/WE (⁽²⁾), Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy dyrektywy i Traktatu.
- obciążenie Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Transpozycji dyrektywy do obowiązujących przepisów prawa krajowego należy dokonać w sposób, który w pełni satysfakcjonuje wymogi jasności i pewności prawa. Instrukcje administracyjne nie zapewniają zgodności z tymi wymogami. Samo zapewnienie, że wystąpienie faktycznego naruszenia przepisów dyrektywy Rady 85/337/EWG jest w praktyce mało prawdopodobne nie stanowi skutecznej transpozycji owej dyrektywy.

(¹) Dz.U. L 175, 05.07.1985, str. 4

(²) Dz.U. L 73, 14.03.1997, str. 5

Skarga wniesiona w dniu 1 lutego 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Irlandii**(Sprawa C-38/05)**

(2005/C 82/29)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 1 lutego 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Barry'ego Doherty'ego, działającego w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu przeciwko Irlandii.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że Irlandia uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciąży na mocy art. 15 ust. 4, art. 18 ust. 1 i art. 19i tiret pierwsze i trzecie rozporządzenia Rady (EWG) nr 2847/93 z dnia 12 października 1993 r. ustanawiającego system kontroli mający zastosowanie do wspólnej polityki rybołówstwa (¹), gdyż nie przekazała wymaganych na podstawie tych przepisów informacji za lata 1999 i 2000 oraz
- obciążenie Irlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Art. 15 ust. 4, art. 18 ust. 1 i 19i rozporządzenia 2847/93 zobowiązują Państwa Członkowskie do przekazania w przewidzianym terminie, za pomocą przekazu komputerowego, określonych informacji. Dysponowanie tymi informacjami przez Komisję jest niezbędne dla zarządzania i rozwoju wspólnej polityki rybołówstwa, a w szczególności ze względu na ochronę, gospodarowanie i eksploatację żywych zasobów wodnych.

Irlandia nie przekazała wymaganych na podstawie wyżej wymienionych przepisów informacji za lata 1999 i 2000 i w ten sposób uchybiła swoim zobowiązaniom.

(¹) Dz.U. L 261, 20.10.1993, str. 1

Skarga wniesiona w dniu 3 lutego 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec**(Sprawa C-43/05)**

(2005/C 82/30)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 3 lutego 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Denisa Martina i Horstpetera Kreppela, z adresem do doręczeń w Luksemburgu przeciwko Republice Federalnej Niemiec.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o rozstrzygnięcie w następujący sposób:

1. Republika Federalna Niemiec uchybiła swoim zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 18 dyrektywy Rady 2000/78 z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (¹), gdyż do dnia 2 grudnia 2003 r. nie przyjęła, względnie nie przyjęła wszystkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania niniejszej dyrektywy lub ewentualnie nie poinformowała o nich Komisji. Stwierdzenie to nie dotyczy postanowień dyrektywy w przedmiocie dyskryminacji ze względu na wiek.
2. Republika Federalna Niemiec zostaje obciążona kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin na dokonanie transpozycji dyrektywy Rady nr 2000/78 w odniesieniu do jej postanowień w przedmiocie dyskryminacji ze względu na wiek jeszcze nie upłynął. Termin na dokonanie transpozycji pozostałych postanowień tej dyrektywy upłynął w dniu 2 grudnia 2003 r.

(¹) Dz.U. L 303, str. 16

Skarga wniesiona w dniu 3 lutego 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej**(Sprawa C-44/05)**

(2005/C 82/31)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 3 lutego 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez E. Traversę i M. Huttena, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Włoskiej.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2002/30/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 marca 2002 r. w sprawie ustanowienia zasad i procedur w odniesieniu do wprowadzenia ograniczeń odnoszących się do poziomu hałasu w portach lotniczych Wspólnoty, a w każdym razie nie zawiadamiając o nich Komisji, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy;
- 2) obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin do dokonania transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 28 września 2003 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 85 z 28.3.2002, str. 40

Skarga wniesiona w dniu 7 lutego 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii**(Sprawa C-47/05)**

(2005/C 82/32)

(Język postępowania: hiszpański)

W dniu 7 lutego 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez doradcę prawnego Richarda Lyala i Luisa Escobara Guerrera, członka jej Służby Prawnej, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Królestwu Hiszpanii.

Skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- 1) stwierdzenie, że przyjmując i utrzymując w mocy system ubezpieczeń na życie i ubezpieczeń emerytalnych, w którym odliczeniu podatkowemu (art. 48 ustawy 40/1998) podlegają wyłącznie wkłady wniesione w ramach umów zawartych z podmiotami mającymi siedzibę w Hiszpanii, a nie podlegają mu wkłady wniesione w ramach umów zawartych z podmiotami utworzonymi w innych Państwach Członkowskich, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 39, 43, 49 i 56 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską oraz art. 28, 31, 36 i 40 Porozumienia EOG;
- 2) obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Różne traktowanie w zakresie opodatkowania w zależności od tego, czy przystąpiło się do systemu emerytalnego za pośrednictwem podmiotu mającego siedzibę w Hiszpanii, czy też podmiotu utworzonego w innym Państwie Członkowskim, ogranicza podstawowe swobody, gwarantowane przez Traktat WE (art. 39, 43, 49 i 56 WE oraz art. 28, 31, 36 i 40 Porozumienia EOG).

Wymóg prawa krajowego posiadania siedziby, nałożony przez hiszpańskie prawo podatkowe na fundusze emerytalne, nie tylko stanowi dyskryminację ograniczającą prawo podmiotów utworzonych na terytorium Unii Europejskiej i na terytorium EOG do swobodnego świadczenia usług osobom zamieszkałym w Hiszpanii, lecz również stanowi oczywistą przeszkodę w swobodnym przepływie pracowników i kapitału oraz w swobodzie przedsiębiorczości.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Landesgericht w Norymberdze-Fürth wydanym dnia 28 stycznia 2005 r. w sprawie Adam Opel AG przeciwko Autec AG. Interwenient uboczny po stronie strony pozwanej: Deutscher Verband der Spielwaren-Industrie e.V.

(Sprawa C-48/05)

(2005/C 82/33)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 8 lutego 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Landesgericht w Norymberdze-Fürth wydanym dnia 28 stycznia 2005 r. w sprawie Adam Opel AG przeciwko Autec AG. Interwenient uboczny po stronie strony pozwanej Deutscher Verband der Spielwaren-Industrie e.V.

Landesgericht w Norymberdze-Fürth zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania związane z wykładnią art. 5 ust. 1 lit. a, art. 6 ust. 1 lit. b pierwszej dyrektywy Rady EWG nr 89/104 z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do znaków towarowych ⁽¹⁾:

1. Czy używanie znaku towarowego chronionego również dla „zabawki” stanowi używanie znaku w rozumieniu art. 5 ust. 1 lit. a dyrektywy nr 89/104, jeżeli producent modelu samochodu zabawki naśladuje realnie istniejący prototyp pojazdu w pomniejszeniu łącznie ze znakiem towarowym zamieszczonym na tym prototypie i wprowadza go do obrotu?

2. W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pierwsze pytanie:

Czy sposób używania znaku towarowego przedstawiony w pkt 1 stanowi wskazówkę dotyczącą rodzaju lub jakości modelu pojazdu w rozumieniu art. 6 ust. 1 lit. b dyrektywy nr 89/104?

3. W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na drugie pytanie:

Jakie kryteria należy zastosować w przypadku tego rodzaju, aby móc dokonać oceny, kiedy użycie znaku towarowego jest zgodne z uczciwymi praktykami w handlu i przemyśle?

4. Czy ma to miejsce w szczególności w przypadku, gdy producent modelu pojazdu zamieści na opakowaniu oraz na elemencie wyposażenia niezbędnym dla funkcjonowania modelu oznaczenie postrzegane w obrocie jako znak towarowy [producenta prototypu pojazdu] oraz oznaczenie swojego przedsiębiorstwa łącznie ze wskazaniem siedziby firmy?

⁽¹⁾ Dz. U. 1989, L 40, str. 1

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (czwarta izba powiększona) z dnia 18 listopada 2004 r. (faks z dnia 2 lutego 2005 r.) w sprawie T-176/01 Ferriere Nord SpA przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione przez Ferriere Nord SpA w dniu 7 lutego 2004 r.

(Sprawa C-49/05 P)

(2005/C 82/34)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 7 lutego 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęło odwołanie Ferriere Nord SpA,

reprezentowanej przez W. Viscardini i G. Donà, od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (czwarta izba powiększona) z dnia 18 listopada 2004 r. w sprawie T-176/01 Ferriere Nord SpA przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Wnoszący odwołanie zwraca się do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 18 listopada 2004 r.
- stwierdzenie nieważności – z zastrzeżeniem ewentualnego orzeczenia w trybie art. 241 WE o niemożności stosowania pkt 82 „Wspólnotowych wytycznych dotyczących pomocy państwa na rzecz ochrony środowiska naturalnego” z 2001 r. – decyzji Komisji Wspólnot Europejskich 200/829/WE z dnia 28 marca 2001 r. ⁽¹⁾, mocą której pomoc ze strony regionu autonomicznego Friuli-Wenecja Julijska na rzecz Ferriere Nord SpA na inwestycję w nową instalację do produkcji siatki spawanej elektrycznie została uznana za niezgodną ze wspólnym rynkiem;
- zobowiązanie Komisji Wspólnot Europejskich, w trybie art. 235 i 288 ust. 2 WE, do wypłaty odszkodowania za szkodę poniesioną przez Ferriere Nord SpA wskutek naruszenia prawa ową decyzją oraz wskutek opóźnienia, z jakim bezprawnie wstrzymana pomoc zostanie rzeczywiście wypłacona Ferriere Nord SpA, wraz z odsetkami oraz przy uwzględnieniu dewaluacji pieniądza;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania zarówno w pierwszej, jak i w drugiej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Zdaniem wnoszącego odwołanie Sąd Pierwszej Instancji błędnie:

- dokonał kwalifikacji prawnej zgłoszenia spornej pomocy, a nadto nie uznał za niezgodne z prawem wszczęcie formalnej procedury dochodzenia w dniu 3 czerwca 1999 r.;
- uznał, iż zostały dochowane terminy proceduralne wszczęcia i zakończenia formalnej procedury dochodzenia;
- wykluczył, iż miało miejsce naruszenie praw przyznanych „zainteresowanym”, mimo że nie mieli oni możliwości przedstawienia swych uwag w świetle wytycznych dotyczących pomocy państwa na rzecz ochrony środowiska naturalnego z 2001 r. (które w międzyczasie weszły w życie i na podstawie których Komisja oparła swą decyzję kończącą formalną procedurę dochodzenia), podczas gdy całe dochodzenie oparte było na „Wspólnotowych wytycznych dotyczących pomocy państwa na rzecz ochrony środowiska naturalnego” z 1994 r. ⁽²⁾;
- wykluczył, iż Komisja naruszyła zasadę uzasadnionych oczekiwań Ferriere Nord dotyczących procedury, mimo iż w swej decyzji bazowała ona na określonych dokumentach nie przedstawionych przez Ferriere jedynie dlatego, że sama Komisja nigdy o nie nie prosiła;

- uznał, że pomoc przyznana Ferriere Nord nie stanowiła części zatwierdzonego już w 1992 r. systemu pomocowego;
- zamiast wykluczyć jego stosowanie, dokonał takiej wykładni punktu 82 powoływanego aktu z 2001 r., która doprowadziła do niezgodnego z prawem retroaktywnego jego stosowania;
- wykluczył, iż inwestycja, na którą została przyznana pomoc Ferriere Nord, realizowała cele ochrony środowiska naturalnego;
- nie zastosował zasad ciężaru dowodu, zgodnie z którymi to Komisja, nie zaś przedsiębiorca, ma obowiązek oddzielenia całkowitego kosztu inwestycji od części obejmującej ochronę środowiska.

⁽¹⁾ Dz.U. L 310 z 28.11.2001, str. 22

⁽²⁾ Dz.U. C 72 z 10.3.1994, str. 3

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) z dnia 23 listopada 2004 r. w sprawie T-166/98 Cantina Sociale di Dolianova i in. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione przez Komisję Wspólnot Europejskich w dniu 9 lutego 2005 r.

(Sprawa C-51/05 P)

(2005/C 82/35)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 9 lutego 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęło odwołanie Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez C. Cattabriga i L. Visaggio, od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) z dnia 23 listopada 2004 r. w sprawie T-166/98 Cantina Sociale di Dolianova i in. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Wnosząc odwołanie zwraca się do Trybunału o:

- 1) uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 23 listopada 2004 r. w sprawie T-166/98 Cantina Sociale di Dolianova i inni przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich w części, w jakiej uwzględnia on skargę o zasądzenie odszkodowania od Komisji, a co za tym idzie,
- 2) w ramach ostatecznego rozstrzygnięcia sporu, odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej;
- 3) obciążenie Cantina Sociale di Dolianova i innych skarżących w pierwszej instancji kosztami postępowania w obydwu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie dotyczy jedynie pkt 129-150 wyroku Sądu, w których ustalona zostaje dzień zawieszenia pięcioletniego terminu przedawnienia, o którym mowa w art. 46 Statutu Trybunału Sprawiedliwości. Zdaniem Komisji, stanowi ewidentne naruszenie prawa ocena przeprowadzona w wyroku odnośnie do tej kwestii, która doprowadziła do pokrycia się ze sobą powyższego dnia zawieszenia z chwilą, w której skarżące spółdzielnie mogły zdać sobie sprawę, iż nie otrzymają wypłaty pomocy wspólnotowej bazując na kaucji pożyczonej swego czasu przez DAI na rzecz AIMA.

W istocie przy ustalaniu chwili zawieszenia terminu przedawnienia roszczenia dochodzonego przez skarżące spółdzielnie Sąd nie wziął zupełnie pod uwagę faktu, iż od 1983 r. rozporządzenie nr 2499/82 ⁽¹⁾ w sposób obiektywny wyrządzało szkodę samym spółdzielniom, koncentrując się w zamian za to na sposobie postrzegania tych szkodliwych skutków przez owe spółdzielnie. Niewystarczającą dla Sądu okazała się okoliczność, iż skarżący mieli świadomość, że szkoda, jaką ponieśli, wynikała ze stosowania rozporządzenia nr 2499/82; uznał on również za konieczny element całkowicie subiektywny, jakim jest świadomość skarżących, iż wyłącznie w drodze skierowanego do Komisji roszczenia o odszkodowanie mają oni szanse uzyskania zaspokojenia swych żądań.

Tak skonstruowane założenie pozostaje w sprzeczności zarówno z utrwaloną linią orzecznictwa wspólnotowego, jak i z zasadą pewności prawa.

⁽¹⁾ Dz.U. L 267 z 16.09.1982, p. 16 (już nieobowiązujące)

Skarga wniesiona w dniu 9 lutego 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-53/05)

(2005/C 82/36)

(Język postępowania: portugalski)

W dniu 9 lutego 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Pedra Andrade i Wouterę Wilsa, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Portugalskiej.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że wyłączając wszystkie kategorie instytucji z płatności wynagrodzenia należnego twórcy za użyczenie publiczne Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 5 w związku z art. 1 dyrektywy Rady 92/100/EWG ⁽¹⁾ z dnia 19 listopada 1992 r.;
- obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Przed przyjęciem dyrektywy 92/100 prawo portugalskie nie przyznawało twórcy żadnego prawa do wynagrodzenia w przypadku użyczenia dzieła, w odniesieniu do którego wygasło prawo rozpowszechniania. Obecnie prawo portugalskie przyznaje roszczenie o wynagrodzenie; jednakże wyłączając z płatności wynagrodzenia wszystkie kategorie instytucji udzielających użyczenia publicznego w rozumieniu dyrektywy 92/100 dokonujących użyczenia, pozbawiło ono to roszczenie treści i uchybiło zobowiązaniom ciążącym na mocy art. 1 i 5 tej dyrektywy.

⁽¹⁾ Dz.U. L 346, str. 61.

Skarga wniesiona w dniu 9 lutego 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Finlandii

(Sprawa C-55/05)

(2005/C 82/37)

(Język postępowania: fiński)

W dniu 9 lutego 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich reprezentowanej przez M. Huttunena i K. Simonssona, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Finlandii.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych koniecznych do zastosowania się do dyrektywy 2002/84/WE Parlamentu

Europejskiego i Rady z dnia 5 listopada 2002 r. zmieniającej dyrektywy w sprawie bezpieczeństwa na morzu i zapobiegania zanieczyszczeniu morza przez statki ⁽¹⁾ lub w każdym razie nie powiadamiając Komisji o tych przepisach, Republika Finlandii uchybiła zobowiązaniom, które ciążą na niej na mocy tej dyrektywy,

2. obciążenie Republiki Finlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin do dokonania transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 23 listopada 2003 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 324 z 29.11.2002 r., str. 53.

Skarga wniesiona dnia 9 lutego 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-57/05)

(2005/C 82/38)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 9 lutego 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Jeana-Paula Keppenne'a, działającego w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu przeciwko Republice Francuskiej.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że poprzez brak wprowadzenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2002/46/WE z dnia 10 czerwca 2002 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do suplementów żywnościowych ⁽¹⁾, lub w każdym razie poprzez brak przekazania ich Komisji, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążą na mocy tej dyrektywy
- 2) obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin do transpozycji dyrektywy do wewnętrznego porządku prawnego upłynął dnia 31 lipca 2003 r.

(⁽¹⁾) Dz.U. L 183, z 12.07.2002, str. 51

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Bundesgerichtshof z dnia 2 grudnia 2004 r. w sprawie Siemens AG przeciwko VIPA Gesellschaft für Visualisierung und Prozeßautomatisierung mbH

(Sprawa C-59/05)

(2005/C 82/39)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 10 lutego 2005 r. r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Bundesgerichtshof z dnia 2 grudnia 2004 r. w sprawie Siemens AG przeciwko VIPA Gesellschaft für Visualisierung und Prozeßautomatisierung mbH.

Bundesgerichtshof zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania dotyczące wykładni art. 3a ust. 1 lit. g) dyrektywy Rady 84/450/EWG (⁽¹⁾) z dnia 10 września 1984 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich dotyczących reklamy wprowadzającej w błąd, zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 97/55/WE (⁽²⁾) z dnia 6 października 1997 r.:

- 1) Czy reputacja związana z „innym znakiem wyróżniającym” konkurenta w rozumieniu art. 3a ust. 1 lit. g) dyrektywy 84/450/EWG jest wykorzystywana w sposób bezprawny, gdy reklamujący przejmuje identyczny w rdzeniu znak wyróżniający znany w kręgach specjalistów (tutaj: system numeracji zamówień) i odwołuje się do tego identycznego przejścia w reklamie?
- 2) Czy w przypadku badania bezprawności wykorzystywania reputacji w rozumieniu art. 3a ust. 1 lit. g) dyrektywy 84/450/EWG decydującym czynnikiem jest korzyść z identycznego przejścia wynikająca dla reklamującego i konsumenta?

(⁽¹⁾) Dz.U. L 250, str. 17

(⁽²⁾) Dz.U. L 290, str. 18

Skarga wniesiona dnia 10 lutego 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-61/05)

(2005/C 82/40)

(Język postępowania: portugalski)

W dniu 10 lutego 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Pedra Andrade i Wouterę Wilsa, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Portugalskiej.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że ustanawiając na gruncie prawa portugalskiego prawo najmu dla producentów wideogramów, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy dyrektywy Rady 92/100/EWG (⁽¹⁾), a w szczególności jej art. 2 ust. 1;
- stwierdzenie, że stwarzając zamęt na gruncie prawa portugalskiego w odniesieniu do wskazania osób, które są zobowiązane do zapłaty wynagrodzenia należnego wykonawcom z tytułu cesji ich prawa najmu, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy dyrektywy Rady 92/100/EWG, a w szczególności jej art. 4 w związku z art. 2 ust. 5 i 7.
- obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja reprezentuje pogląd, iż państwo portugalskie uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy dyrektywy 92/100 dokonując niewłaściwej transpozycji art. 2 ust. 1 tej dyrektywy w zakresie, w jakim nie zapewnia ona wyłącznego prawa najmu dla producenta pierwszych zapisów filmu.

Ponadto zastosowanie w prawie portugalskim terminu „producent” spowodowało zamęt w związku z pytaniem, kto ma obowiązek zapłacić wykonawcom przysługujące im wynagrodzenie; tym samym dokonano niewłaściwej transpozycji dyrektywy, a w szczególności jej art. 2 ust. 5 i 7 w związku z art. 4.

(⁽¹⁾) Dz.U. L 346, str. 61.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) z dnia 14 grudnia 2004 r. w sprawie T-332/02 Nordspedizionieri di Danielis Livio & C. w likwidacji przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione przez Nordspedizionieri i in. w dniu 11 lutego 2005 r.

(Sprawa C-62/05 P)

(2005/C 82/41)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 11 lutego 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęło odwołanie Nordspedizionieri i in., reprezentowanej przez adwokata G. Leone, od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) z dnia 14 grudnia 2004 r. w sprawie T-332/02 Nordspedizionieri di Danielis Livio & C. w likwidacji przeciwko Komisji Europejskiej.

Wnoszący odwołanie zwraca się do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji Komisji Wspólnot Europejskich z dnia 28 czerwca 2002 r. (sygn. akt REM 1401), doręczonej w dniu 2 września 2002 r., stwierdzającej brak podstaw do umorzenia należności celnych przywozowych, oraz orzeczenie, że w niniejszej sprawie, w świetle art. 13 ust. 1 rozporządzenia EWG nr 1430/79⁽¹⁾, umorzenie jest dopuszczalne, albowiem na korzyść odwołujących się przemawiają szczególne okoliczności, które nie zostały spowodowane jakimkolwiek zaniedbaniem bądź oszustwem;
- 2) obciążenie Komisji zarówno kosztami postępowania przed Sądem Pierwszej Instancji, jak i postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości.

Zarzuty i główne argumenty:

Wnoszący odwołanie, którzy zawodowo trudnią się dokonywaniem zgłoszeń celnych, przygotowali w październiku 1992 r. dwa świadectwa tranzytu wspólnotowego T1 oświadczając w nich, iż dotyczą opakowań z kartonu pochodzących z Jugosławii, zmierzających docelowo do Hiszpanii. Włoskie władze celne zażądały od skarżących zapłaty należności celnych nałożonych na te dwie przesyłki stwierdziwszy, że nie zawierały opakowań z kartonu, lecz papierosy.

Skarżący odwołali się od tej decyzji do sądu, a ponieważ sprawę przegrali, zwrócili się o umorzenie należności celnych do Komisji WE, która odmówiła przychylenia się do ich wniosku stwierdzając, że nie zachodzą ku temu przesłanki.

W tej sytuacji do Sądu Pierwszej Instancji WE wniesiono skargę na podstawie art. 13 rozporządzenia EWG nr 1430/79, w której skarżący podnieśli, że nie mogą zostać zobowiązani do zapłaty należności celnych, jako że w niniejszej sprawie

występują „szczególne okoliczności” wyłączające odpowiedzialność podatkową spółki Nordspedizionieri, albowiem spółka ta opierała się na dokumentach (handlowych i transportowych), przedstawionych jej przez kierowcę ciężarówki w chwili dokonania zgłoszenia celnego, z których wynikało, że chodzi o opakowania z kartonu.

Szczególny charakter sytuacji, który pozwala na umorzenie wynika z faktu, że dokonujący zgłoszenia celnego nie ma możliwości sprawdzenia zawartości ciężarówki przejeżdżającej „liniowo” z granicy włosko-jugosłowiańskiej, a ponadto z faktu, że dokumenty w niniejszej sprawie wydawały się być na tyle zgodne z prawem, że towary zostały odprawione przez służby celne według procedury „uznane za zgodne”.

Ponadto, skarżący powołali się na występowanie w tej sprawie drugiej przesłanki, w postaci braku „zaniedbania” lub „oszustwa”, wymaganej w świetle powołanego art. 13, jako że dokument T1 został sporządzony na podstawie dokumentów handlowych i transportowych.

Wreszcie, w skardze do Sądu zwrócono się o posiłkowe zastosowanie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia EWG nr 2144/87⁽²⁾, który wyłącza konieczność zapłaty cła od tej części towarów, która następnie uległa zajęciu bądź konfiskacie.

Wyrokiem z dnia 14 grudnia 2004 r. Sąd Pierwszej Instancji (piąta izba) oddalił w całości skargę stwierdzając, że nie wystąpiły powołane „szczególne okoliczności”, przez co bez rozpoznania pozostawił kwestię występowania w niniejszej sprawie drugiej przesłanki dotyczącej braku „zaniedbania lub oszustwa”.

Odwołanie powtarza te same argumenty, które zostały przedstawione w pierwszej instancji, również ze względu na podniesioną już w pierwszej instancji okoliczność, iż w niniejszej sprawie doszło do naruszenia Konwencji belgradzkiej z 1965 r. w sprawie wzajemnej pomocy administracyjnej między Włochami i Jugosławią, nakładającej na władze jugosłowiańskie obowiązek informowania włoskich służb celnych o przewozie ładunków z towarami wrażliwymi z podatkowego punktu widzenia (którymi są papierosy) w odniesieniu do dwóch spornych ciężarówek; należy też uwzględnić okoliczność, że trzecia ciężarówka została zatrzymana, a towary skonfiskowane właśnie dzięki informacji (choć spóźnionej) przekazanej przez jugosłowiańskie służby celne służbom włoskim.

⁽¹⁾ Dz.U. L 175 z 12.07.1979, str. 1

⁽²⁾ Dz.U. L 201, 22.07.1987, str. 15

Skarga wniesiona w dniu 3 lutego 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej**(Sprawa C-63/05)**

(2005/C 82/42)

(Język postępowania: grecki)

W dniu 3 lutego 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Minasa Konstantinidisa ze Służby Prawnej, działającego w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu przeciwko Republice Greckiej.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2002/3/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lutego 2002 r. odnoszącej się do ozonu w otaczającym powietrzu (Dz.U. L 67 z 9.3.2002, str. 14), a w każdym razie nie powiadamiając o ich ustanowieniu Komisji, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy;
- obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy do prawa krajowego upłynął w dniu 9 września 2005 r.

Skarga wniesiona w dniu 10 lutego 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej**(Sprawa C-65/05)**

(2005/C 82/43)

(Język postępowania: grecki)

W dniu 10 lutego 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Marię Patakia, ze służb prawnych Komisji, przeciwko Republice Greckiej.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że wprowadzając w art. 2 ust. 1, art. 3 akapit drugi, art. 4 i art. 5 ustawy nr 3037/2002 zakaz instalacji i użytkowania wszelkich automatów do gier elektrycznych, elektronicznych i elektromechanicznych, w tym gier zręcznościowych i gier komputerowych, we wszelkich lokalach publicznych i prywatnych z wyjątkiem kasyn, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, jakie ciążyą na niej na mocy art. 28, 43 i 49 WE oraz art. 8 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 98/34/WE z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych (¹);
- obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Do Komisji wpłynęły skargi dotyczące ustawowego zakazu instalacji i użytkowania wszelkich automatów do gier elektrycznych, elektronicznych i elektromechanicznych, w tym gier zręcznościowych i gier komputerowych, we wszelkich lokalach publicznych i prywatnych z wyjątkiem kasyn.

Komisja jest zdania, że w świetle orzecznictwa Trybunału wymieniony zakaz stanowi ograniczenie w swobodnym przepływie towarów, swobodzie prowadzenia działalności gospodarczej i swobodzie świadczenia usług. Komisja dodaje, że projekt wspomnianej ustawy nie został jej przesłany, co stanowi naruszenie art. 8 ust. 1 dyrektywy 98/34, która wprowadza procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych oraz przepisów dotyczących usług w społeczeństwie informacyjnym.

Komisja uznaje ponadto podane na uzasadnienie zakazu przyczyny, dotyczące ochrony porządku publicznego, w szczególności polegające na konieczności zapewnienia, by automaty rozrywkowe nie stały się grami hazardowymi, co mogłoby wywoływać określone problemy społeczne, za niewystarczające do ustanowienia spornego zakazu, ponieważ wymienione cele można osiągnąć za pomocą bardziej odpowiednich i proporcjonalnych środków, w mniejszym stopniu ograniczających wymienione swobody.

Podobnie, podniesiona przez władze greckie konieczność pilnego wprowadzenia spornego zakazu nie uzasadnia zdaniem Komisji niepoinformowania jej, skoro dyrektywa 98/34 przewiduje stosowną procedurę dla przypadków pilnych.

W związku z powyższym Komisja jest zdania, że Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, jakie ciążyą na niej na mocy art. 28, 43 i 49 WE oraz art. 8 dyrektywy 98/34.

(¹) Dz.U. L 204 z dnia 21 lipca 1998 r., str. 37.

Skarga wniesiona w dniu 11 lutego 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-67/05)

(2005/C 82/44)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 11 lutego 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez prof. dr Ulricha Wölkeera oraz Sarę Pardo Quintillian, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu przeciwko Republice Federalnej Niemiec.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że nie przyjmując lub w każdym razie nie informując Komisji o przyjęciu przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do transpozycji dyrektywy 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (¹) z dnia 23 października 2000 r. ustanawiającej ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej, Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy wspomnianej dyrektywy;
- 2) obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Termin na dokonanie transpozycji dyrektywy 2000/60/WE upłynął dnia 22 grudnia 2003 r.

(¹) Dz.U. L 327 z 22.12.2000, str. 1

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) z dnia 7 grudnia 2004 r. w sprawie T-240/02 Koninklijke Coöperatie Cosun U.A. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione przez Koninklijke Coöperatie Cosun U.A. w dniu 11 lutego 2005 r.

(Sprawa C-68/05 P)

(2005/C 82/45)

(Język postępowania: niderlandzki)

W dniu 11 lutego 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęło odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) z dnia 7 grudnia 2004 r. w sprawie T-240/02, **Koninklijke Coöperatie Cosun U.A.** przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione przez Koninklijke Coöperatie Cosun U.A., reprezentowaną przez adwokatów M.M. Slotbooma i N.J. Helder.

Wnosząca odwołanie zwraca się do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku,
- orzeczenie przez Trybunał w przedmiocie sprawy poprzez stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji,
- ewentualnie o skierowanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Sąd,

obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania zarówno w pierwszej jak i drugiej instancji.

Zarzuty i główne argumenty:

Pierwszy zarzut

Naruszenie prawa wspólnotowego w zakresie, w jakim Sąd stwierdził, że opłata od nie wywiezionego cukru C nie stanowi należności celnej przywózowej lub wywózowej w rozumieniu art. 13 rozporządzenia nr 1430/79.

Drugi zarzut subsydiarny

Sąd niesłusznie nie uwzględnił, że opłata od nie wywiezionego cukru C powinna być traktowana jako należność celna przywózowa w rozumieniu rozporządzenia nr 1430/79.

Zarzut ten składa się z trzech części:

- A. Sąd niesłusznie nie uwzględnił, że opłata od nie wywiezionego cukru C stanowi należność celną, gdyż posiada ten sam cel co należności celne.
- B. Sąd niesłusznie nie uwzględnił, że sposób obliczenia opłaty od nie wywiezionego cukru C wskazuje, że powinna być ona traktowana jako należność celna.
- C. Sąd niesłusznie nie uwzględnił, że sposób obliczenia należnej opłaty od nie wywiezionego cukru C wskazuje, że powinna być traktowana jako należność celna.

Trzeci zarzut subsydiarny

Rozpatrując drugi i trzeci zarzut, który Cosun przedstawił subsydiarnie w swej skardze, Sąd dopuścił się naruszenia prawa wspólnotowego.

Zarzut ten składa się z następujących części:

- A. Badając drugi zarzut przedstawiony subsydiarnie w skardze Cosun do Sądu Pierwszej Instancji, Sąd ten przekroczył zakres sporu.
- B. Sąd niesłusznie pominął trzeci zarzut, który Cosun przedstawiła subsydiarnie.

Czwarty zarzut subsydiarny

Naruszenie zasad równości traktowania, pewności prawa i słuszności.

Skarga wniesiona w dniu 14 lutego 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-70/05)

(2005/C 82/46)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 14 lutego 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Denisa Martina, działającego w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie, że poprzez brak przyjęcia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy⁽¹⁾, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciąży na mocy tej dyrektywy.
2. obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin na dokonanie transpozycji dyrektywy upłynął dnia 2 grudnia 2003 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 303 z 2.12.2000, str. 16.

Skarga wniesiona w dniu 14 lutego 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-71/05)

(2005/C 82/47)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 14 lutego 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Mikko Huttunena, działającego w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2002/30/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 marca 2003 roku w sprawie ustanowienia zasad i procedur w odniesieniu do wprowadzenia ograniczeń odnoszących się do poziomu hałasu w portach lotniczych Wspólnoty⁽¹⁾, a w każdym razie nie powiadamiając o tym Komisji, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciąży na mocy tej dyrektywy;
2. obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Termin do dokonania transpozycji dyrektywy do wewnętrznego porządku prawnego upłynął w dniu 28 września 2003 r.

(¹) Dz.U. L 85 z 28.3.2002, str. 40

Skarga wniesiona dnia 15 lutego 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-73/05)

(2005/C 82/48)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 15 lutego 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga **Komisji Wspólnot Europejskich**, reprezentowanej przez Nicolę Yerrell, działającą w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu przeciwko **Republice Francuskiej**.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych koniecznych do zastosowania się do dyrektywy 2000/34/WE z dnia 22 czerwca 2000 r. zmieniającej dyrektywę Rady 93/104/WE dotyczącą niektórych aspektów organizacji czasu pracy, w celu objęcia sektorów i działalności wyłączeniem z tej dyrektywy (¹) lub nie powiadamiając Komisji o tych przepisach, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom Państwa Członkowskiego, które na niej ciąży na mocy Traktatu WE;
- 2) obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin do dokonania transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 1 sierpnia 2003 r.

(¹) Dz.U. L 195 z 1.08.2000 r., str. 41

Skarga wniesiona w dniu 15 lutego 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-74/05)

(2005/C 82/49)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 15 lutego 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Nicolę Yerrell, działającą w charakterze pełnomocnika z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie, że nie wprowadzając w życie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy Rady 2000/79/CE z dnia 27 listopada 2000 r. dotyczącej Europejskiego porozumienia w sprawie organizacji czasu pracy personelu pokładowego w lotnictwie cywilnym, zawartego przez Stowarzyszenie Europejskich Linii Lotniczych (AEA), Europejską Federację Pracowników Transportu (ETF), Europejskie Stowarzyszenie Cockpit (ECA), Stowarzyszenie Linii Lotniczych Regionów Europy (ERA) i Międzynarodowe Stowarzyszenie Przewoźników Lotniczych (IACA) (¹) lub nie zapewniając wprowadzenia wymaganych środków w drodze porozumienia przez partnerów społecznych, a w każdy razie nie informując o tych przepisach Komisji, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciąży na mocy Traktatu WE,
2. obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Termin na dokonanie transpozycji dyrektywy do krajowego porządku prawnego upłynął w dniu 1 grudnia 2003 r.

(¹) Dz.U. nr L 302 z 01.12.2000, str. 57

Skarga wniesiona w dniu 17 lutego 2005 r. przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-77/05)

(2005/C 82/50)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 17 lutego 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, reprezentowanego przez Elizabeth O'Neill działającą w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Radzie Unii Europejskiej

Skarżąca wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady nr 2007/2004 z dnia 26 października 2004 r. ustanawiającego Europejską Agencję Zarządzania Współpracą Operacyjną na Zewnętrznych Granicach Państw Członkowskich Unii Europejskiej (!);
2. orzeczenie, zgodnie z art. 233 WE, że, w następstwie stwierdzenia nieważności rozporządzenia nr 2007/2004 i w oczekiwaniu na przyjęcie nowego ustawodawstwa w tym zakresie, nadal obowiązywać będą przepisy rozporządzenia nr 2007/2004, z wyjątkiem tych, które skutkują wyłączeniem Zjednoczonego Królestwa z uczestnictwa w jego stosowaniu;
3. obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Zjednoczonemu Królestwu odmówiono prawa do uczestnictwa w przyjęciu rozporządzenia Rady (WE) nr 2007/2004 z dnia 26 października 2004 r. ustanawiającego Europejską Agencję Zarządzania Współpracą Operacyjną na Zewnętrznych Granicach Państw Członkowskich Unii Europejskiej, pomimo notyfikowania przezeń - zgodnie z art. 5 ust. 1 Protokołu włączającego dorobek Schengen w ramy Unii Europejskiej (zwanego dalej „Protokołem Schengen”) oraz art. 3 ust. 1 Protokołu w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii - woli uczestniczenia w przyjęciu tego rozporządzenia. Skarga o stwierdzenie nieważności rozporządzenia nr 2007/2004 opiera się na zarzucie, że wyłączenie Zjednoczonego Królestwa z jego przyjęcia stanowi naruszenie istotnego przepisu proceduralnego i/lub, naruszenie Traktatu, w rozumieniu art. 230 akapit drugi WE.

Podstawowym argumentem Zjednoczonego Królestwa jest to, że wyłączając je w ten sposób z przyjęcia rozporządzenia nr 2007/2004, Rada działała na podstawie błędnej interpretacji związku pomiędzy art. 5 i art. 4 Protokołu Schengen. Zjednoczone Królestwo twierdzi w szczególności, że:

- a) dokonana przez Radę interpretacja, zgodnie z którą przyznane w art. 5 Protokołu Schengen prawo do uczestniczenia stosuje się jedynie wobec środków formułowanych na podstawie przepisów dorobku Schengen, w których Zjedno-

czone Królestwo uczestniczy na podstawie decyzji Rady przyjętej na podstawie art. 4, stoi w sprzeczności z strukturą i treścią tych przepisów, istotą przewidzianego w art. 5 mechanizmu oraz dołączoną do Aktu Końcowego Traktatu Amsterdamskiego Deklaracją w sprawie art. 5;

- b) dokonana przez Radę interpretacja Protokołu Schengen nie jest wymagana do pełnej skuteczności zawartej w art. 7 Protokołu w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii zasady, zgodnie z którą jego art. 3 i 4 nie naruszają Protokołu Schengen. Interpretacja taka nie jest także wymagana do zachowania integralności dorobku Schengen. W istocie jej negatywny wpływ na Zjednoczone Królestwo, jako środka służącego ochronie dorobku Schengen, byłby rażąco nieproporcjonalny;
- c) uwzględniając stosowaną w praktyce przez Radę rozległą i luźną koncepcję środków formułowanych na podstawie dorobku Schengen, przewidziany w art. 5 Protokołu Schengen mechanizm, w świetle dokonanej przez Radę interpretacji, mógłby funkcjonować w sposób naruszający zasadę pewności prawa oraz podstawowe zasady wzmocnionej współpracy.

Ewentualnie Zjednoczone Królestwo twierdzi, że, gdyby dokonana przez Radę interpretacja związku pomiędzy art. 5 i art. 4 Protokołu Schengen była prawidłowa, powodowałoby to konieczność przyjęcia wąskiej definicji pojęcia środka formułowanego na podstawie dorobku Schengen w znaczeniu art. 5, jako środka nierozłącznie związanego z tym dorobkiem, a rozporządzenie nr 2007/2004 nie jest takim środkiem.

(¹) Dz. U. L 349, str. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Amtsgericht Freiburg z dnia 14 stycznia 2005 r. w sprawie dotyczącej kary grzywny Bernd Voigt przeciwko decyzji Regierungspräsidium Karlsruhe-Bretten dotyczącej nałożenia kary grzywny

(Sprawa C-83/05)

(2005/C 82/51)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 18 lutego 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Amtsgericht Freiburg z dnia 14 stycznia 2005 r. w sprawie dotyczącej kary grzywny Bernd Voigt przeciwko decyzji Regierungspräsidium Karlsruhe-Bretten dotyczącej (wymierzenia) kary grzywny. Amtsgericht Freiburg zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy dyrektywę Rady nr 70/156/EWG z dnia 6 lutego 1970 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do homologacji typu pojazdów silnikowych i ich przyczep⁽¹⁾ w brzmieniu nadanym przez dyrektywę Rady nr 92/53/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r.⁽²⁾, transponowaną do prawa niemieckiego rozporządzeniem EG-TypV (rozporządzenie w sprawie wspólnotowej homologacji typów pojazdów i ich części z dnia 9 grudnia 1994 r., zmienione po raz ostatni dnia 7 lutego 2004 r.), należy interpretować w ten sposób, że kierowca pojazdu silnikowego, zarejestrowanego na skutek homologacji w ramach wspólnotowej procedury homologacji typu jako pojazd silnikowy przeznaczony do przewozu osób, jest również uprawniony do wprowadzenia tego pojazdu do obrotu jako homologowany typ pojazdu i w szczególności, czy kierowca tego pojazdu silnikowego jest również zobowiązany do przestrzegania dopuszczalnej prędkości obowiązującej wyłącznie dla pojazdów silnikowych przeznaczonych do przewozu osób?
2. Czy organy właściwe do ścigania wykroczeń przeciwko bezpieczeństwu w ruchu drogowym mogą stwierdzić nieprawidłowość homologacji dokonanej w ramach wspólnotowej procedury homologacji typu przez Kraftfahrt-Bundesamt (Federalny Urząd ds. zmotoryzowanego ruchu drogowego) oraz rejestracji dokonanej przez niemieckie organy rejestracyjne w oparciu o tę homologację, w odniesieniu do kwalifikacji typu pojazdu, w związku z ustaleniem dopuszczalnej prędkości, do której przestrzegania zobowiązany jest kierowca pojazdu tego typu?

⁽¹⁾ Dz.U. L 42, str. 1.

⁽²⁾ Dyrektywa Rady nr 70/156/EWG z dnia 6 lutego 1970 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do homologacji typu pojazdów silnikowych i ich przyczep, zastąpiona przez dyrektywę Rady nr 92/53/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. zmieniającą dyrektywę 70/156/EWG.

Skarga wniesiona dnia 18 lutego 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-90/05)

(2005/C 82/52)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 18 lutego 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Dimitrisa Triantafyllou, działającego w charakterze pełnomocnika z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga.

Komisja Wspólnot Europejskich,

po tym, jak wezwała Wielkie Księstwo Luksemburga do przedstawienia swoich uwag oraz po wydaniu uzasadnionej opinii w dniu 7 lipca 2004 r., biorąc pod uwagę odpowiedź rządu Wielkiego Księstwa Luksemburga, która wpłynęła do Sekretariatu Generalnego w dniu 13 października 2004 r., wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że nieprzestrzeganie sześciomiesięcznego terminu przewidzianego na dokonanie zwrotów podatku VAT podatnikom niemającym siedziby na terytorium tego kraju, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciąży na mocy art. 7 ust. 4 ósmej dyrektywy Rady w sprawie podatku VAT (79/1072/EWG) z dnia 6 grudnia 1979 r.,⁽¹⁾
- 2) obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Pomimo dokonania prawidłowej transpozycji dyrektywy do prawa krajowego, Wielkie Księstwo Luksemburga nie przestrzega w praktyce sześciomiesięcznego terminu, przewidzianego w art. 7 ust. 4 tej dyrektywy na dokonanie zwrotu podatku VAT podatnikom niemającym siedziby na terytorium tego kraju. W rzeczywistości bowiem administracja luksemburska dokonuje zwrotów regularnie ze znacznymi opóźnieniami. Ponadto prawo luksemburskie nie przewiduje odsetek za opóźnienie, które mogłyby zrekompensować szkodę poniesioną w rezultacie takich opóźnień

⁽¹⁾ Ósma dyrektywa Rady 79/1072/EWG z dnia 6 grudnia 1979 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do podatków obrotowych - warunki zwrotu podatku od wartości dodanej podatnikom niemającym siedziby na terytorium kraju (Dz.U. L 331, z 27.12.1979 r., str. 11).

Skarga wniesiona w dniu 21 lutego 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-92/05)

(2005/C 82/53)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 21 lutego 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Bruna Stromsky'ego i Bernarda Schimę, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Francuskiej.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy Komisji 2003/32/WE z dnia 23 kwietnia 2003 r. wprowadzającej szczegółowe specyfikacje w zakresie wymagań ustanowionych w dyrektywie Rady 93/42/EWG, odnoszących się do wyrobów medycznych produkowanych z tkanek pochodzenia zwierzęcego⁽¹⁾, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy;
- 2) stwierdzenie ewentualnie, że nie notyfikując Komisji ich przyjęcia, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom,

które na niej ciążyą na mocy powołanej wyżej dyrektywy 2003/32/WE.

- 3) obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy do prawa krajowego upłynął w dniu 1 stycznia 2005 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 105 z 26.04.2003 r., str. 18

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI

WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI

z dnia 26 stycznia 2005 r.

w sprawie T-193/02 Laurent Piau przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾

(Regulamin Międzynarodowej Federacji Związków Piłki Nożnej (FIFA) w sprawie działalności agentów ds. zawodników — Decyzja związku przedsiębiorstw — Art. 49, 81 i 82 WE — Wniosek — Brak interesu wspólnotowego — Oddalenie)

(2005/C 82/54)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie T-193/02, Laurent Piau, zamieszkały w Nantes (Francja), reprezentowany przez adwokata M. Fauconneta przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez O. Beyneta oraz A. Bouqueta, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, popieranej przez Międzynarodową Federację Związków Piłki Nożnej (FIFA), z siedzibą w Zurychu (Szwajcaria), reprezentowaną przez adwokatów F. Louisa oraz A. Vallery'ego, mającej za przedmiot mającej za przedmiot stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 15 kwietnia 2002 r. oddalającej wniesioną przez skarżącego skargę w przedmiocie regulaminu Międzynarodowej Federacji Związków Piłki Nożnej (FIFA), w sprawie działalności agentów ds. zawodników, Sąd Pierwszej Instancji (czwarta izba), w składzie: H. Legal, prezes, V. Tiili i M. Vilaras, sędziowie, sekretarz: I. Natsinas, administrator, wydał w dniu 26 stycznia 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Skarżący zostaje obciążony własnymi kosztami jak i kosztami poniesionymi przez Komisję.
- 3) Międzynarodowa Federacja Związków Piłki Nożnej ponosi własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 219 z 14.9.2002

WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI

z dnia 26 stycznia 2005 r.

w sprawie T- 267/03 Anna Maria Roccato przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾

(Urzędnicy — Konkurs wewnętrzny — Niedopuszczenie do egzaminu ustnego — Swobodne uznanie komisji konkursowej — Zakres kontroli sądowej)

(2005/C 82/55)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie T- 267/03, Anna Maria Roccato, były urzędnik Komisji Wspólnot Europejskich, zamieszkała w Brukseli (Belgia), reprezentowana przez adwokatów G. Vandersandena i L. Leviego, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: H. Tserepa-Lacombe i F. Clotuche-Duvieusart z adresem do doręczeń w Luksemburgu), mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie nieważności decyzji komisji konkursowej konkursu COM/PB/99 z dnia 24 stycznia 2003 r. oraz wniosek o zasądzenie odszkodowania, Sąd Pierwszej Instancji (czwarta izba), w składzie: H. Legal, prezes, V. Tiili i V. Vadapalas, sędziowie; sekretarz: I. Natsinas, administrator, wydał w dniu 26 stycznia 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

- 1 Skarga zostaje oddalona.
- 2 Każda ze stron poniesie własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 239 z 4.10.2003

Skarga wniesiona w dniu 20 września 2004 r. przez U.S. Steel Košice s.r.o. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-489/04)

(2005/C 82/56)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 20 grudnia 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga U.S. Steel Košice, Košice, Republika Słowacka, reprezentowanej przez D. Huetinga, Barrister, C. Thomasa, Solicitor oraz adwokata E. Vermulsta, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 20 października 2004 r. dotyczącej krajowego planu rozdzielania przydziałów emisji gazów cieplarnianych notyfikowanego przez Republikę Słowacką na podstawie dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca jest słowacką spółką, jedynym producentem stali w tym kraju. Wnosząc poniższą skargę strona skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 20 października 2004 r. dotyczącej krajowego planu rozdzielania przydziałów emisji gazów cieplarnianych, notyfikowanego przez Republikę Słowacką na podstawie dyrektywy 2003/87/WE⁽¹⁾.

Dla uzasadnienia swojej skargi strona skarżąca podnosi po pierwsze, że zaskarżona decyzja narusza art. 9 ust. 3 dyrektywy 2003/87 podając, że zatwierdza krajowy plan rozdzielania, w którym całkowita ilość zatwierdzonych przydziałów jest niższa aniżeli suma przydziałów indywidualnych i rezerw wymienionych w tym planie. Ponadto strona skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja narusza kryteria 1 i 2 załącznika III do dyrektywy 2003/87 obniżając rozdział przydziałów dokonany przez Republikę Słowacką do poziomu znacznie niższego aniżeli pierwotnie notyfikowany, który był zgodny z zobowiązaniami przyjętymi przez Republikę Słowacką na podstawie Protokołu z Kioto. Strona skarżąca powołuje się na przekroczenie przez Komisję jej kompetencji w związku z tym, że zaskarżona decyzja wydaje się zmierzać do obniżenia przydziałów, co jest celem odmiennym aniżeli cel przewidziany w dyrektywie 2003/87 oraz ponadto, że została ona oparta na nieprzejrzystych negocjacjach dwustronnych, których dyrektywa 2003/87

nie dopuszcza. Strona skarżąca podnosi poza tym, że zaskarżona decyzja narusza zasadę równego traktowania, ponieważ Komisja niesłusznie potraktowała Republikę Słowacką odmiennie aniżeli Niemcy i osiem pierwszych Państw Członkowskich, których plany rozdzielania zostały notyfikowane oraz że w innym względzie niesłusznie nie potraktowała Słowacji odmiennie aniżeli Łotwę i Estonię. Zdaniem strony skarżącej zaskarżona decyzja narusza również zasadę proporcjonalności, po pierwsze podając, że zatwierdza plan, w którym całkowita ilość przydziałów zaproponowana przez Słowację jest zredukowana poniżej stosownej i koniecznej ilości, po drugie, Komisja nie dokonała oceny wpływu tego obniżenia całkowitej ilości przydziałów na urządzenia indywidualne. W końcu strona skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja nie zawiera sensownego ani adekwatnego uzasadnienia.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE, Dz. U. L 275 z 25.10.2003, str. 32

Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2004 r. przez Merant GmbH przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

(Sprawa T-491/04)

(2005/C 82/57)

(Język, w którym sporządzono skargę: niemiecki)

W dniu 21 grudnia 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Merant GmbH, z siedzibą w Ismaning (Niemcy), reprezentowanej przez A. Schulza, Rechtsanwalt przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory).

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również Focus Magazin Verlag GmbH, z siedzibą w Monachium (Niemcy).

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 18 października 2004 r., sygnatura R-542/2002-2;

— przywrócenie mocy decyzji Wydziału Sprzeciwów z dnia 29 kwietnia 2002 r. (decyzja nr 1198/2002), czyli o odrzuceniu zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego nr 453 720 dla następujących towarów i usług:

„Zawierające dane, czytelne maszynowo nośniki danych wszelkich rodzajów oraz oprogramowanie, w szczególności cyfrowe i analogowe nośniki nagrań zawierające np. informacje kulturalne, naukowe i przemysłowe, ewentualnie techniczne; dyskietki zawierające oprogramowanie, kasety wideo RCM, dyski kompaktowe i chipDiski; magnetyczne nośniki nagrań w klasie 9;

druki, gazety i czasopisma, książki, plakaty, nalepki, kalendarze, zdjęcia; maszyny do pisania i sprzęt biurowy, mianowicie nieelektryczne maszyny biurowe, maszyny do pisania, długopisy, obsadki do piór wiecznych, materiały szkoleniowe i instruktażowe również w formie modeli i tablic informacyjnych w klasie 16;

wydawanie cyfrowych i analogowych nośników nagrań zawierających np. informacje kulturalne, naukowe, sportowe i przemysłowe, ewentualnie techniczne w klasie 41 oraz usługa aktualizująca również dla CD-ROMów; usługi redaktorskie w klasie 42.”;

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Decyzja Izby Odwoławczej:

Uwzględnienie odwołania Focus Magazin Verlag GmbH i odrzucenie sprzeciwu strony skarżącej.

Podniesione zarzuty:

Art. 8 ust. 1 lit. b rozporządzenia (WE) nr 40/94 został nieprawidłowo zastosowany. Istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd przez konkurujące znaki towarowe. Objęty późniejszym zgłoszeniem znak towarowy przejął element wcześniejszego znaku towarowego, a towary i usługi, dla których znaki te mają być chronione są w części identyczne i w części bardzo podobne.

Skarga wniesiona w dniu 23 grudnia 2004 r. przez Jungbunzlauer AG i troje innych przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-492/04)

Zarzuty i główne argumenty

(2005/C 82/58)

(Język postępowania: niemiecki)

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Focus Magazin Verlag GmbH

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „FOCUS” dla towarów i usług w klasach 3, 6, 7, 8, 9, 14, 15, 16, 20, 21, 24, 25, 26, 28, 29, 32, 33, 35, 36, 38, 39, 41, 42 – Zgłoszenie nr 453 720.

Właściciel znaku lub oznaczenie, na które powołano się w sporze: Strona skarżąca.

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sporze: Międzynarodowy graficzny znak towarowy „MICRO FOCUS” dla towarów i usług w klasach 9, 16, 41 i 42.

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Częściowe uwzględnienie sprzeciwu.

W dniu 23 grudnia 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Jungbunzlauer AG, Bazylea (Szwajcaria), Jungbunzlauer Ladenburg GmbH, Ladenburg (Niemcy), Jungbunzlauer Holding AG, Chur (Szwajcaria) i Jungbunzlauer Austria AG, Wiedeń, reprezentowanych przez adwokatów R. Bechtolda, M. Karla, U. Soltésza i C. Steinle, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżący wnoszą do Sądu o:

1) stwierdzenie nieważności w całości decyzji Komisji z dnia 29 września 2004 r. (sprawa COMP/E-1/36.756 – glukonat sodu);

ewentualnie stwierdzenie nieważności decyzji wobec poszczególnych adresatów,

ewentualnie obniżenie grzywien nałożonych w decyzji;

2) obciążenie Komisji kosztami postępowania skarżących;

- 3) dołączenie akt postępowania T-312/01 oraz podjęcie wszelkich środków organizacji postępowania, które Sąd uzna za stosowne.

Zarzuty i główne argumenty

W zaskarżonej decyzji Komisja stwierdziła, że skarżące brały udział w trwałym porozumieniu i/lub praktykach uzgodnionych w sektorze glukonatu sodu, naruszając tym art. 81 ust. 1 WE i art. 53 Porozumienia o EOG. W związku z tym na przedsiębiorstwa te nałożono grzywny.

Skarżące zwracają się przeciwko tej decyzji i podnoszą, że tylko Jungbunzlauer Ladenburg GmbH jest odpowiedzialna za naruszenie. Jungbunzlauer Austria AG i Jungbunzlauer AG nigdy nie brały udziału w naruszeniu i nie miały wpływu na zachowanie na rynku i politykę gospodarczą Jungbunzlauer Ladenburg GmbH. Nie odpowiadały one również z tytułu powiązania prawnego ich spółek z Jungbunzlauer Ladenburg GmbH lub też ich przynależności do grupy Jungbunzlauer. Jungbunzlauer Holding AG jest wyłącznie spółką holdingową, która nie ma decydującego wpływu na politykę ilościową i cenową, a tym samym na zachowanie spółki Jungbunzlauer Ladenburg GmbH na rynku glukonatu sodu.

Nawet gdyby Jungbunzlauer Austria AG, Jungbunzlauer AG i Jungbunzlauer Holding AG były odpowiedzialne za naruszenie, co zdaniem skarżących nie ma miejsca, uprawnienie Komisji do nałożenia grzywien na te spółki było już przedawnione.

Skarżące podnoszą ponadto, że decyzja w części skierowanej do Jungbunzlauer Ladenburg GmbH zawiera błędy formalne i materialne, ponieważ Komisja naruszyła szereg zasad. Między innymi Komisja naruszyła zasady domniemania niewinności i dobrej administracji przez to, że w trakcie zawisłych postępowań sądowych w sprawie decyzji z dnia 2 października 2001 r. dotyczącej tego samego kartelu, przeprowadziła drugie postępowanie administracyjne. Swoją „drugą” decyzją z dnia 29 września 2004 r. Komisja naruszyła również zasady uzasadnionego zaufania i *ne bis in idem*. Poza tym czas trwania postępowania był nadmiernie długi.

Odnosnie do wymiaru grzywny skarżące podnoszą m.in., że grzywna jest nieproporcjonalnie wysoka i przekracza dopuszczalną górną granicę grzywny, że Komisja przyjmuje niewłaściwy okres, że Jungbunzlauer Ladenburg GmbH nie pełniła roli kierowniczej i że mają miejsce okoliczności łagodzące ze względu na nadmierną długość postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 24 grudnia 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko IIC Informations-Industrie Consulting GmbH

(Sprawa T-500/04)

(2005/C 82/59)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 24 grudnia 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich reprezentowanej przez G. Brauna, W. Wilsa i N. Knittlmayera, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko IIC Informations-Industrie Consulting GmbH z siedzibą w Königswinter (Niemcy).

Skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- 1) zasądzenie od pozwanej na rzecz skarżącej kwoty 181 236,61 euro wraz z odsetkami w wysokości 4 % od dnia 1 listopada 1998 r.,
- 2) obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W 1996 r. skarżąca zawarła z pozwaną dwie umowy, w których skarżąca zobowiązała się do zapewnienia pozwanej pomocy finansowej w celu przeprowadzenia dwóch paneuropejskich projektów kulturalnych. Pomoc finansowa miała pokryć 50 % kosztów projektu pozwanej, o ile koszty te zostałyby poniesione i zgłoszone w sposób zgodny z umową. Na podstawie tych umów pozwana otrzymała w 1997 r. kwotę wynoszącą w sumie 400 821 DEM (204 936,52 euro) jako zaliczkę na poczet pełnej kwoty pomocy.

Po zakończeniu projektów pozwana zgłosiła skarżącej rzekome koszty w wysokości, w której pozwana zamierzała utrzymać wypłaconą w formie zaliczki pomoc finansową. Skarżąca przeprowadziła jednakże kontrolę i doszła do wniosku, że pozwanej przysługuje roszczenie o pomoc finansową jedynie w wysokości 46 300,18 DEM (23 672,91 euro) dla obu projektów. Dlatego też skarżąca żąda zwrotu pozostałej kwoty w wysokości 181 263,61 euro (354 520,82 DEM).

Skarga wniesiona w dniu 10 stycznia 2005 r. przez V.I.C. Verband der Internationalen Caterer in Deutschland e.V. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-5/05)

(2005/C 82/60)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 10 stycznia 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga V.I.C. Verband der Internationalen Caterer in Deutschland e.V. z siedzibą w Berlinie, reprezentowanego przez K. Kühne, Rechtsanwalt, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżący wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

1. stwierdzenie nieważności odmowy dostępu, wyrażonej pismem z dnia 11 listopada 2004 r., do prośby władz niemieckich skierowanej do Komisji z datą 12 maja 1978 r. dotyczącej upoważnienia do wprowadzenia środków stanowiących odstępstwo;
2. obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżonym pismem Komisja, na podstawie art. 4 ust. 5 i ust. 6 rozporządzenia dotyczącego przejrzystości⁽¹⁾, odrzuciła wniosek skarżącej o zapoznanie się z dokumentami dotyczącymi prośby Republiki Federalnej Niemiec o upoważnienie do wprowadzenia specjalnych środków stanowiących odstępstwo na podstawie art. 27 szóstej dyrektywy dotyczącej podatku VAT⁽²⁾.

Skarżący twierdzi, iż odmowa dostępu do tej prośby oznacza faktyczną odmowę skarżącemu ochrony prawnej, ponieważ odrzucenie skargi skarżącego w postępowaniu głównym jest oparte na żądanym dokumencie. Ponadto skarżący podnosi, że odmowa dostępu jest niezgodna z rozporządzeniem dotyczącym przejrzystości.

Skarżący podnosi, iż odmowa dostępu, ewentualnie art. 4 ust. 5 rozporządzenia dotyczącego przejrzystości są niezgodne z art. 1 Traktatu UE oraz art. 21 WE, 207 WE, 253 WE i 255

WE, ponieważ w istocie brak zgody na rozpowszechnienie żądanego dokumentu był nieuzasadniony.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, str. 43).

⁽²⁾ Szósta Dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych - wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 12 stycznia 2005 r. przez DEF-TEC Defense Technology GmbH przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

(Sprawa T-6/05)

(2005/C 82/61)

(Język, w którym wniesiono skargę: angielski)

W dniu 12 stycznia 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga DEF-TEC Defense Technology GmbH z siedzibą we Frankfurcie nad Menem (Niemcy), reprezentowanej przez adwokata H. Daniela, przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory).

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również Defense Technology Corporation of America z siedzibą w Jacksonville, Floryda (USA).

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 8 listopada 2004 r. wydanej w sprawie R 493/2002-2;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Zgłaszający wspólnie
towary znak towarowy:

Skarżąca

Zgłoszony wspólnie
towary znak towarowy:

Graficzny znak towarowy „FIRST DEFENSE AEROSOL PEPPER PROJECTOR” dla towarów z klasy 5 (produkty farmaceutyczne itp.), 8 (narzędzia i przyrządy [ręcznie sterowane] itp.) i 13 (amunicja itp.) – Zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 643668.

Właściciel znaku lub
oznaczenia wcześniejszego,
na które powołano się w
sprzeciwie:

Defense Technology Corporation of America.

Znak lub oznaczenie
wcześniejsze, na które
powołano się w
sprzeciwie:

Krajowe i międzynarodowe,
słowne i graficzne znaki towarowe
„FIRST DEFENSE”.

Decyzja Wydziału
Sprzeciwów:

Odmowa rejestracji.

Decyzja Izby Odwoław-
czej:

Odrzucenie odwołania.

Podniesione zarzuty:

Naruszenie art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 40/94 ⁽¹⁾. Skarżąca kwestionuje ustalenie, zgodnie z którym nie zdołała przedstawić wystarczającego dowodu na to, że zgłoszenie spornego znaku odbyło się za zgodą właściciela.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego.

Skarga wniesiona w dniu 20 stycznia 2005 r. przez Viasat Broadcasting UK Ltd przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-16/05)

(2005/C 82/62)

(Język postępowania: duński)

W dniu 20 stycznia 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Viasat Broadcasting UK Ltd, z siedzibą w West Drayton (Zjednoczone Królestwo),

reprezentowanej przez adwokata Simona Eversa Hjelmberga, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Viasat Broadcasting UK Ltd wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

1. stwierdzenie nieważności pkt 55 decyzji Komisji Europejskiej N 313/2004 z dnia 6 października 2004 r. w sprawie pomocy państwa udzielonej przez Danię (C(2004)3632fin): rekapitalizacja TV2/DANMARK A/S;
2. obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżona decyzja dotyczy planu rekapitalizacji spółki skarbu państwa będącej nadawcą telewizji publicznej – TV2/DANMARK A/S. Rekapitalizacja polegająca na dokapitalizowaniu przez skarb państwa oraz konwersji długu na kapitał własny została uznana za niezbędną w następstwie decyzji Komisji z dnia 19 maja 2004 r. ⁽¹⁾, w której Komisja zobowiązała Danię do zażądania od TV2/DANMARK A/S zwrotu bezprawnie przyznanej TV2/DANMARK pomocy państwa, która to decyzja doprowadziłaby do niewypłacalności spółki.

Z zaskarżonej decyzji wynika, że Komisja nie mogła wykluczyć, że planowana rekapitalizacja TV2 zawiera w sobie elementy pomocy państwa określonej w art. 87 ust. 1 WE. W pkt 55 zaskarżonej decyzji tymczasem Komisja stwierdziła, że ewentualnie udzielona przez rząd pomoc państwa na planowaną rekapitalizację TV2 byłaby zgodna ze wspólnym rynkiem, na podstawie art. 86 ust. 2 WE.

Uzasadniając swoje żądania skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła prawo, nie stwierdzając, że plan rekapitalizacji jest sprzeczny z art. 87 ust. 1 WE. Twierdzenie to opiera się między innymi na:

- fakcie, że przyczyną, dla której TV2/DANMARK A/S ubiegała się o rekapitalizację, jest obowiązek zwrotu bezprawnej pomocy państwa, a zezwolenie na udzielenie nowej pomocy (rekapitalizacji) spowodowałoby, że art. 87 ust. 1 WE oraz decyzja Komisji z dnia 19 maja 2004 r. utraciłyby swoją istotę;
- fakcie, że rekapitalizacji, podczas której, wskutek zwiększenia kapitału własnego, zostałaby osiągnięta optymalna struktura kapitałowa, nie można uznać za rekapitalizację zgodną z zasadą wolnej konkurencji (test prywatnego inwestora);
- fakcie, że TV2/DANMARK A/S osiągnęła w 2003 r. zysk bez pomocy państwa, co oznacza, że spółka sama jest w stanie odbudować swój kapitał własny;
- fakcie, że optymalna struktura kapitałowa nie jest niezbędna do wykonywania przez TV2/DANMARK A/S zadań wynikających z pełnienia misji publicznej.

Skarżąca podnosi ponadto, że Komisja naruszyła prawo, stwierdzając, że każdy z elementów pomocy państwa, jakie wiążą się z rekapitalizacją TV2 byłby zgodny ze wspólnym rynkiem, na podstawie art. 86 ust. 2 WE. Twierdzenie to opiera się między innymi na:

- fakcie, że zakres stosowania art. 86 ust. 2 WE ogranicza się do rekompensaty dodatkowych kosztów netto związanych ze świadczeniem usług w interesie ogólnym (usługi publiczne), a zatem nie obejmuje państwowych inwestycji w spółki, które są zobowiązane do świadczenia tych usług;
- fakcie, że inwestycja państwa duńskiego w TV2/DANMARK A/S (rekapitalizacja) nie stanowi rekompensaty w zakresie nabytych usług świadczonych w interesie ogólnym, a zatem nie stanowi rekompensaty dodatkowych kosztów netto wynikających z pełnienia misji publicznej;
- fakcie, że TV2/DANMARK A/S wydaje się nie mieć dodatkowych kosztów netto związanych z pełnieniem misji publicznej;
- fakcie, że Komisja nie zbadała definicji usług świadczonych w interesie ogólnym, przyjmując w efekcie ich bardzo szeroką definicję tak, iż został w niej zawarty cały zakres programów TV2/DENMARK A/S, co spowodowało, że test proporcjonalności na podstawie art. 86 ust. 2 WE pozostaje w rzeczywistości pozbawiony swej treści;
- fakcie, że art. 86 ust. 2 WE nie może wykluczyć pomocy państwa udzielonej w zamiarze uczynienia tych spółek atrakcyjniejszymi w związku z ich sprzedażą przez państwo.

Skarżąca podnosi także, że Komisja powinna była ograniczyć się przy dokonywaniu oceny planowanej rekapitalizacji jedynie do art. 87 ust. 2 WE oraz art. 87 ust. 3 WE, w tym w szczególności art. 87 ust. 3 lit. c) WE, a także do wytycznych wspólnotowych dotyczących pomocy państwa w celu ratowania i restrukturyzacji zagrożonych przedsiębiorstw⁽¹⁾ oraz, że planowana rekapitalizacja nie spełnia przesłanek, aby stanowić wyjątek na podstawie tych przepisów.

⁽¹⁾ Końcowa decyzja Komisji C(2004)1814fin z dnia 19 maja 2004 r. w sprawie C 2/2003 (ex NN 22/2002) - przyznanie przez Danię środków publicznych na rzecz TV2/DANMARK

⁽²⁾ Komunikat Komisji, Dz. U. C 244 z 1 października 2004 r., str. 2

Skarga wniesiona w dniu 10 stycznia 2005 r. przez France Télécom przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-17/05)

(2005/C 82/63)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 10 stycznia 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga spółki France Télécom, z siedzibą w Paryżu, reprezentowanej przez adwokatów: Antoine'a Gosset-Grainville'a i Laurenta Godfroida przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

1. stwierdzenie nieważności decyzji nr C(2004)3061 wydanej przez Komisję w dniu 2 sierpnia 2004 r. dotyczącej pomocy państwa udzielonej przez Francję na rzecz France Télécom;
2. obciążenie Komisji całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty podnoszone przez skarżącą w niniejszej sprawie są identyczne z zarzutami i głównymi argumentami podnoszonymi przez skarżącą w sprawie T-427/04.

Skarga wniesiona w dniu 20 stycznia 2005 r. przez Boliden AB, Outokumpu Copper Fabrication AB i Outokumpu Copper BCZ S.A. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-19/05)

(2005/C 82/64)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 20 stycznia 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga **Boliden AB** z siedzibą w Sztokholmie (Szwecja), **Outokumpu Copper Fabrication AB** z siedzibą w Västerås (Szwecja) i **Outokumpu Copper BCZ S.A.** z siedzibą w Liège (Belgia), reprezentowanych przez C. Wetter i O. Rislund, przeciwko **Komisji Wspólnot Europejskich**.

Skarżące wnoszą do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 lit. a), b) oraz c) decyzji Komisji z dnia 3 września 2004 r. (Sprawa COMP/E-1/38.069 – miedziane rury instalacyjne), w zakresie, w jakim artykuły te dotyczą okresów od 1 lipca 1995 r. do 27 sierpnia 1998 r. oraz od 10 grudnia 1998 r. do 7 października 1999 r.;
- zmianę art. 2 zaskarżonej decyzji i obniżenie grzywny nałożonej na skarżące;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

W zaskarżonej decyzji Komisja stwierdziła, że skarżące, podobnie jak inne przedsiębiorstwa, naruszyły art. 81 ust. 1 WE poprzez udział w serii porozumień i uzgodnionych praktykach polegających na ustalaniu cen i podziale rynku w sektorze miedzianych rur instalacyjnych.

Na poparcie swojej skargi skarżące twierdzą, iż Komisja naruszyła prawo stosując art. 81 ust. 1 (WE) poprzez przyjęcie, że uczestniczyły one w jednym ciągłym naruszeniu trwającym od 3 czerwca 1998 r. do 22 marca 2001 r. Skarżące dowodzą dalej, że nawet w przypadku, gdyby ich naruszenie mogłoby być zakwalifikowane jako jedno ciągle naruszenie, Komisja naruszyłaby zasadę proporcjonalności przez to, że nie wzięła pod uwagę faktu, iż skarżące ograniczyły swój udział przez istotny okres trwania naruszenia. Skarżące twierdzą ponadto, że Komisja błędnie uznała, iż przepisy dotyczące terminów przedawnienia nie znajdują zastosowania wobec skarżących. Nie można było bowiem nałożyć jakiegokolwiek grzywny za naruszenia mające miejsce przed datą 22 marca 1996 r., skoro Komisja wszczęła dochodzenie w dniu 22 marca 2001 r. Wreszcie podnoszą, iż ich zdaniem Komisja niepoprawnie zastosowała swój komunikat o polityce łagodności [Leniency Notice] oraz wytyczne z 1998 r. dotyczące sposobu ustalania grzywny, ponieważ przyznane przez Komisję obniżenie grzywny w sposób niewłaściwy odzwierciedla współdziałanie skarżących. W tym względzie skarżący podnoszą także naruszenie zasady równego traktowania, na tej podstawie, iż uzyskali oni taką samą wysokość obniżenia, co inni uczestniczący w spornym naruszeniu, także w przypadkach, gdy współudział skarżących był większy, niż współudział innych spółek.

Skarga wniesiona w dniu 21 stycznia 2005 r. przez Outokumpu OYJ i Outokumpu Copper Products OY przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-20/05)

(2005/C 82/65)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 21 stycznia 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga **Outokumpu OYJ** z siedzibą w Espoo (Finlandia) i **Outokumpu Copper Products OY** z siedzibą w Espoo (Finlandia), reprezentowanych przez J. Ratliff, barrister oraz F. Distefano i J. Luostarinen, lawyers, przeciwko **Komisji Wspólnot Europejskich**.

Skarżące wnoszą do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności art. 2 decyzji Komisji z dnia 3 września 2004 r. (sprawa COMP/E-1/38.069 – miedziane rury instalacyjne), w zakresie, w jakim dotyczy ona grzywny nałożonej na skarżących;
- obniżenie grzywny nałożonej na skarżące w przedmiotowej decyzji w ramach przysługującej mu jurysdykcji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania, w tym kosztami skarżących.

Zarzuty i główne argumenty:

W zaskarżonej decyzji Komisja stwierdziła, że skarżące, podobnie jak inne przedsiębiorstwa, naruszyły art. 81 ust. 1 WE poprzez udział w serii porozumień i uzgodnionych praktykach polegających na ustalaniu cen i podziale rynku w sektorze miedzianych rur instalacyjnych.

Na poparcie swojej skargi skarżące zarzucają po pierwsze, że Komisja naruszyła prawo zwiększając wymiar nałożonej na nie grzywny o 50 % za ponowne naruszenie, w oparciu o fakt, że wobec skarżących stwierdzono już podobne naruszenie w odniesieniu do stali nierdzewnej. W tym kontekście skarżące twierdzą, że Komisja naruszyła art. 23 rozporządzenia 1/2003⁽¹⁾ oraz swoje własne wytyczne w sprawie wymierzania grzywien z 1998 r., podstawowe zasady proporcjonalności i równego traktowania, a także, że popełniła oczywisty błąd w ustaleniach.

Ponadto skarżące zarzucają, że Komisja naruszyła prawo i popełniła błąd w ocenie stanu faktycznego zwiększając nałożoną na skarżące grzywnę o 50 % celem odstraszenia [od naruszeń]. W tym względzie twierdzą, iż Komisja oceniła takie odstrasżające skutki błędnie oraz sprzecznie z art. 23 rozporządzenia Rady 1/2003, swoimi własnymi wytycznymi w sprawie wymierzania grzywien z 1998 r., a także z podstawowymi zasadami wymierzania grzywien, wymierzania kar i proporcjonalności, biorąc pod uwagę fakt, że skarżące stały się większe od innych spółek biorących udział w naruszeniu jedynie w drodze przejścia [innych spółek] mającego miejsce już na samym końcu naruszenia lub nawet po nim. W tym względzie skarżące podnoszą także, że Komisja popełniła błąd biorąc pod uwagę tylko obrót, nie zaś wszystkie okoliczności dotyczące skarżących.

Wreszcie skarżące zarzucają, że Komisja w sposób oczywisty dopuściła się naruszenia prawa, biorąc pod uwagę przy wymierzaniu grzywny nie tylko „margines przetwórczy” przedsiębiorców wynikający z przetwarzania surowca miedzanego w rury instalacyjne, ale także obrót surowcem miedzianym, który nie był przedmiotem jakiegokolwiek bezprawnej współpracy. Zdaniem skarżących, rezultatem tego naruszenia jest nieproporcjonalnie wysoka grzywna.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz.U. L 1 z 4.1.2003, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 21 stycznia 2005 r. przez Halcor Metal Works S.A. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-21/05)

(2005/C 82/66)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 21 stycznia 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga **Halcor Metal Works S.A.** z siedzibą w Atenach (Grecja), reprezentowanej przez I. S. Forrester, Barrister oraz A. P. Schluz i A. Komninos, lawyers, przeciwko **Komisji Wspólnot Europejskich**.

Skarżący wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 lit. f) i art. 2 lit. d) decyzji, w zakresie, w jakim nakładają one grzywnę na Halcor;

- ewentualnie, o nałożenie [grzywny] w niższej wysokości, którą Sąd uzna za stosowną orzekając według przysługującego mu na podstawie art. 229 WE nieograniczonego uznania;

- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Skarżący kwestionuje grzywnę nałożoną na niego decyzją Komisji z dnia 3 września 2004 r. odnoszącą się do postępowania na podstawie art. 81 ust. 1 WE w sprawie Comp/E-1/38-069 stwierdzającą trzy odrębne naruszenia w sektorze miedzianych rur instalacyjnych.

Na poparcie swojej skargi skarżący podnosi po pierwsze, że jego postępowanie nie zasługuje na ukaranie grzywną. Zdaniem skarżącego, jego postępowanie nie stanowi zachowania zasługującego na ukaranie grzywną na podstawie art. 81 WE, ponieważ znajdował się on pod presją innych adresatów decyzji, a także dlatego, że jego udział w kartelu, jako przedsiębiorstwa eksportowego, zorientowanego na rozwój, był niechętny i bierny.

Skarżący podnosi ponadto, iż założenia przyjęte przy wymierzaniu grzywny były w oczywisty sposób błędne i naruszały zasadę równego traktowania. Twierdzi on, że pomimo tego, iż decyzja zarzuca pozostałym adresatom udział w trzech odrębnych naruszeniach, a skarżącemu zarzucany jest udział tylko w jednym, to podstawowa wysokość grzywny została wyliczona w ten sam sposób dla wszystkich adresatów. Skarżący twierdzi także, że nie jego udział nie wzmocnił porozumienia oraz że wskazany w decyzji geograficzny zakres naruszenia błędnie obejmował Grecję.

Skarżący podnosi następnie, że zwiększenie [wymiaru grzywny] ze względu na czas trwania stanowi oczywisty błąd w ocenie oraz naruszenie prawa.

Wreszcie skarżący twierdzi, że nałożona na niego grzywna była nieproporcjonalna w porównaniu z grzywnami nałożonymi na innych adresatów decyzji, a także w świetle szczególnych okoliczności dotyczących skarżącego. Powołuje się on w tym względzie na dobrowolne zakończenie uczestnictwa w zgromadzeniach w 1999 r., to jest dwa lata przed tym, kiedy Komisja dowiedziała się o zarzutach dotyczących kartelu, na krótki czas trwania swojego uczestnictwa w zgromadzeniach, na swoją bierną postawę oraz na okoliczność, iż to on dostarczył Komisji kompletną dokumentację, na której oparto przedstawienie zarzutów i decyzję.

Skarga wniesiona w dniu 11 stycznia 2005 r. przez Antonello Violettiego i innych przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-22/05)

(2005/C 82/67)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 11 stycznia 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Antonello Violettiego, zamieszkałego w Cittiglio (Włochy) oraz 12 innych urzędników, reprezentowanych przez adwokata Erica Boigelota przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżący wnoszą do Sądu Pierwszej Instancji o:

- 1) Nakazanie przedstawienia wszystkich akt dotyczących skarżących, opieczetowanych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF);
- 2) Nakazanie przedstawienia sprawozdania kończącego wewnętrzne dochodzenie przeciwko skarżącym;
- 3) Stwierdzenie nieważności dochodzenia prowadzonego przeciwko skarżącym;
- 4) Stwierdzenie nieważności notatki OLAF zawierającej powiadomienie o dochodzeniu i poinformowanie włoskich władz sądowych;
- 5) Stwierdzenie nieważności sprawozdania z dochodzenia przekazanego włoskim władzom sądowym;
- 6) Stwierdzenie nieważności wszelkich kolejnych aktów prowadzących do decyzji, które w następstwie doprowadziły do niniejszej skargi lub aktów związanych z tymi decyzjami;
- 7) Obciążenie Komisji wypłatą odszkodowań i odsetek oszacowanych ex aequo et bono na 30.000 EUR dla każdego ze skarżących, z zastrzeżeniem zwiększenia lub zmniejszenia tej sumy w trakcie przebiegu postępowania;
- 8) Obciążenie, w każdym przypadku, pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

OLAF poinformował skarżących, że zostało wszczęte wewnętrzne dochodzenie dotyczące stosowania systemu ubezpieczeń wypadkowych. W następstwie tego powiadomienia zainteresowani urzędnicy zwrócili się o udostępnienie ich akt medialnych. Tego dostępu im odmówiono.

Podnosi się zarzut naruszenia art. 73 regulaminu pracowniczego, art. 28 warunków zatrudnienia innych pracowników Wspólnot, naruszenie Przepisów dotyczących ubezpieczenia urzędników Wspólnot Europejskich od ryzyka wypadków i

chorób zawodowych, jak również naruszenie ogólnych zasad prawa, takich jak zasady dobrego administrowania, zasady równego traktowania, jak również niedochowanie obowiązku staranności oraz zasad nakładających na OLAF i na Komisję wydawania decyzji tylko w oparciu o prawnie dopuszczalne podstawy, czyli właściwe i wolne od oczywistego błędu w ocenie.

Skarżący uważają również, że rozporządzenie 1073/1999⁽¹⁾ oraz decyzja Komisji 1999/396/CE z dnia 2 czerwca 1999 r.⁽²⁾ są bezprawne i, w konsekwencji, podnoszą zarzut bezprawności w rozumieniu art. 241 Traktatu WE.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. dotyczące dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) (Dz.U. L 136, str. 1)

⁽²⁾ 1999/396/WE, EWWiS, Euratom: Decyzja Komisji z dnia 2 czerwca 1999 r. dotycząca zasad i warunków dochodzeń wewnętrznych w odniesieniu do przeciwdziałania nadużyciom finansowym, korupcji i wszelkim nielegalnym działaniom godzącym w interesy Wspólnoty (Dz.U. L 149, str. 57)

Skarga wniesiona w dniu 10 stycznia 2005 r. przez Erica Gippiniego Fourniera przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-23/05)

(2005/C 82/68)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 10 stycznia 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji wpłynęła skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich wniesiona przez Erica Gippiniego Fourniera, zamieszkałego w Brukseli, reprezentowanego przez adwokata Anouk Theissen.

Skarżący wnosi do Trybunału o:

1. uchylenie decyzji o przyznaniu skarżącemu zero „punktów pierwszeństwa DG” w ramach awansów za rok 2003; o oddaleniu jego odwołania od decyzji komisji ds. awansów mającego na celu przyznanie mu „punktów pierwszeństwa DG” (lub punktów „z apelacji” albo punktów pierwszeństwa pod dowolną nazwą); o odmowie przyznania punktów priorytetowych za prace na rzecz instytucji, na podstawie art. 9 ogólnych przepisów wykonawczych art. 45 regulaminu pracowniczego;

2. zasądzenie od Komisji na rzecz skarżącego kwoty 2500 euro tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;
3. obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Skarżący, urzędnik Komisji delegowany do Trybunału Sprawiedliwości w interesie służby na okres od 1 marca 2002 r. do 6 października 2003 r., podnosi zarzut niezgodności z prawem ogólnych przepisów wykonawczych art. 45 regulaminu pracowniczego ze względu na brak zestawienia jego zasług z zasługami urzędników innych dyrekcji generalnych. Jego zdaniem większość kategorii punktów pierwszeństwa jest niezgodnych z prawem ze względu na sprzeczność z art. 45 regulaminu pracowniczego i zasadą niedyskryminacji.

Skarżący podnosi naruszenie art. 5, 25, 43 i 45 regulaminu pracowniczego, art. 2 ust. 1 akapit drugi przepisów wykonawczych art. 43 regulaminu pracowniczego oraz art. 2 ust. 1 i art. 6 ust. 3-5 przepisów wykonawczych art. 45 regulaminu pracowniczego. Skarżący podnosi także naruszenie zasad proporcjonalności, niedyskryminacji, równości oraz ochrony uzasadnionych oczekiwań. Skarżący utrzymuje wreszcie, że nastąpiło naruszenie reguł proceduralnych, nadużycie władzy, brak uzasadnienia i doręczenia rozmaitych aktów i decyzji oraz że popełniono oczywisty błąd w ocenie.

Skarga wniesiona w dniu 21 stycznia 2005 r. przez Standard Commercial Corporation, Standard Commercial Tobacco Corporation i Trans-Continental Leaf Tobacco Corporation przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-24/05)

(2005/C 82/69)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 21 stycznia 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Standard Commercial Corporation z siedzibą w Wilson, Północna Karolina (USA), Standard Commercial Tobacco Corporation z siedzibą w Wilson, Północna Karolina (USA) oraz Trans-Continental Leaf Tobacco Corporation z siedzibą w Vaduz (Lichtenstein), reprezentowanych przez adwokatów A. M. Odriozolę, M. Marañón Hermoso i A. Emcha, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżący wnoszą do Sądu Pierwszej Instancji o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Wspólnot Europejskich z dnia 20 października 2004 r. w sprawie COMP/C.38.238/B.2 – Surowiec tytoniowy Hiszpania, w zakresie dotyczącym skarżących;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W zaskarżonej decyzji Komisja stwierdziła, że skarżący, wraz z innymi przedsiębiorcami, naruszyli przepis art. 81 ust. 1 WE, zawierając porozumienia lub stosując praktyki uzgodnione w latach 1996-2001, mające na celu ustanowienie w poszczególnych latach, maksymalnej ceny za dostawę różnego rodzaju surowca tytoniowego (wszelkiej jakości) oraz podział między siebie zakupu określonych ilości różnego rodzaju surowca tytoniowego. Komisja uznała ponadto, że w okresie ostatnich trzech lat (1999-2000) uzgodnili oni również między sobą dodatkowe wymogi oraz widełki cenowe dla surowca tytoniowego w ramach poszczególnych stopni jakości.

Na poparcie swej skargi skarżący podnoszą przede wszystkim, że Komisja niewłaściwie zastosowała przepisy art. 81 ust. 1 WE oraz art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003⁽¹⁾, pociągając skarżących do odpowiedzialności za naruszenie dokonane przez ich spółki zależne.

Ponadto skarżący twierdzą, że Komisja naruszyła zasadę równego traktowania poprzez niezastosowanie w stosunku do skarżących tych samych kryteriów, które zastosowała przy wykluczaniu odpowiedzialności innych spółek-matek za ich spółki zależne mające udział w przedmiotowym naruszeniu. To dotyczy niewzięcia pod uwagę faktu, iż interes jednej ze skarżących w jej spółce zależnej ma wyłącznie charakter finansowy, gdy w stosunku do innych skarżących Komisja na tej samej podstawie wykluczyła ich odpowiedzialność.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz.U. L 1 z 4.01.2003, str. 1)

Skarga wniesiona w dniu 21 stycznia 2005 r. przez KM Europa Metal AG, Tréfinmétaux S.A. i Europa Metalli S.p.A. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-25/05)

(2005/C 82/70)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 21 stycznia 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga **KM Europa Metal AG** z siedzibą w Osnabrück (Niemcy), **Tréfinmétaux S.A.** z siedzibą w Courbevoie Cedex (Francja) oraz **Europa Metalli S.p.A.** z siedzibą we Florencji (Włochy), reprezentowanych przez R. Elderkin, Barrister, oraz M. Siragusa, A. Winckler, G. Cesare Rizza, T. Graf i M. Piergiovanni, lawyers, przeciwko **Komisji Wspólnot Europejskich**.

Skarżące wnoszą do Sądu Pierwszej Instancji o:

- istotne zmniejszenie grzywny nałożonej na KME;
- obciążenie Komisji kosztami i wydatkami poniesionymi przez skarżące w związku z postępowaniem;
- podjęcie innych rozstrzygnięć, które Sąd uzna za stosowne.

Zarzuty i główne argumenty:

Skarżące kwestionują grzywnę nałożoną na nie decyzją Komisji z dnia 3 września 2004 r. odnoszącą się do postępowania na podstawie art. 81 ust. 1 WE w sprawie Comp/E-1/38-069 stwierdzającą trzy odrębne naruszenia w sektorze miedzianych rur instalacyjnych.

W ramach pierwszego zarzutu skarżące podnoszą, iż Komisja ustalając podstawową wysokość nałożonej na nie grzywny, błędnie oceniła faktyczny wpływ naruszenia na rynek, to jest sprzecznie z zasadami proporcjonalności i równego traktowania. Wpływ kartelu na klientów i odbiorców końcowych był bardzo ograniczony z powodu częstych odstępstw i nieustającej konkurencji pomiędzy producentami, braku mechanizmu monitorowania i sankcjonowania, a także z powodu dużej siły nabywczej po stronie klientów.

W ramach drugiego zarzutu skarżące twierdzą, iż dokonana przez Komisję ocena powagi naruszenia była wypaczona przez przesadzoną ocenę ekonomicznego wpływu naruszenia. Zdaniem skarżących cena surowca, np. miedzi, nie powinna być włączona do obliczeń wartości na rynku relevantnym, ponieważ naruszenie dotyczyło jedynie wartości dodanej. Skarżące stwierdzają ponadto, iż producenci rur nie dość, że

nie kontrolowali w jakimkolwiek stopniu cen surowca metalowego, to ponadto zaopatrywali się w surowiec miedziany ściśle przestrzegając instrukcji swoich klientów dotyczących nabycia.

W ramach trzeciego zarzutu skarżące podnoszą, iż Komisja rażąco przeceniła ich znaczenie na rynku miedzianych rur instalacyjnych w porównaniu z innymi uczestnikami, ustalając przez to zbyt wysoki początkowy wymiar grzywny. W szczególności Komisja pominęła okoliczność, iż przez znaczny okres czasu skarżące działały na rynku jako konkurenci.

W ramach czwartego zarzutu skarżące zwracają uwagę na to, że dokonane przez Komisję wyliczenie czasu trwania przy początkowym wymiarze było sprzeczne z zasadami proporcjonalności i równego traktowania. W szczególności, Komisja nie powinna była brać pod uwagę przy określaniu zwiększenia wymiaru grzywny ze względu na czas trwania [naruszenia], roku, w którym zgromadzenia europejskie zostały przerwane, a także lat, w których porozumienia były szczególnie luźne i praktycznie bezskuteczne.

W ramach piątego zarzutu skarżące utrzymują, że Komisja nie wzięła pod uwagę kilku okoliczności łagodzących, to znaczy braku wdrożenia ustaleń, a także kryzysu w przemyśle miedzianych rur instalacyjnych. Ponadto twierdzą one, że decyzja naruszyła zasadę równego traktowania, ponieważ wprowadziła bezprawne zróżnicowanie pomiędzy KME i Outokumpu, przyznając ostatniej z wymienionych spółek większe obniżenie wymiaru grzywny niż KME za współdziałanie nie objęte zakresem komunikatu o polityce łagodności z 1996 r.

W ramach szóstego zarzutu skarżące podnoszą, że przyznane im na podstawie komunikatu o polityce łagodności z 1996 r. obniżenie grzywny było nieodpowiednie. Komisja oparła bowiem swoje ustalenia w tej kwestii na błędnych przesłankach faktycznych, odeszła od swojej praktyki i przyjętych zwyczajów, a także naruszyła zasadę równego traktowania.

W ramach siódmego zarzutu skarżące podnoszą, że Komisja powinna była wziąć pod uwagę niepewną sytuację finansową skarżących i wynikającą z niej niemożliwość zapłacenia wysokiej grzywny, powstałą zwłaszcza w rezultacie wcześniejszej uciążliwej kary, nałożonej na skarżące w innej równoległej sprawie dotyczącej rur przemysłowych. ⁽¹⁾

⁽¹⁾ Sprawa COMP/E-1/38.240 Rury przemysłowe

Skarga wniesiona w dniu 14 stycznia 2005 r. przez Carmelę Lo Giudice przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-27/05)

(2005/C 82/71)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 14 stycznia 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Carmeli Lo Giudice, zamieszkałej w Strombeek-Bever (Belgia), reprezentowanej przez adwokatów Frédéric Frabettiego i Gillesa Bounéou'a, z adresem do doręczeń w Luksemburgu przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

1. uchylenie oceny pracownika za rok 2003 (okres od dnia 01.01.2003 r. do dnia 31.12.2003 r.);
2. alternatywnie, uchylenie decyzji końcowej z dnia 4 maja 2004 r. w sprawie sprawozdanie z przebiegu kariery (SPK) skarżącej za okres od dnia 1 stycznia 2003 r. do dnia 31 grudnia 2003 r.;
3. orzeczenie o kosztach i obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca, urzędniczka Komisji przebywała w okresie od dnia 1 grudnia 2003 r. do dnia 5 maja 2004 r. na zwolnieniu lekarskim. W tym okresie Komisja sporządziła sprawozdanie z przebiegu kariery bez udziału skarżącej.

Na poparcie swojej skargi, skarżąca podnosi, iż stworzenie, w ramach nowego systemu sporządzania sprawozdania z przebiegu kariery, formularzy informatycznych wypełnianych bezpośrednio na ekranie i archiwizowanych w systemie informatycznym kadr jest równoznaczne z prowadzeniem akt równoległych, co narusza art. 26 regulaminu pracowniczego.

Skarżąca podnosi ponadto, iż całkowita brak jej udziału przy sporządzaniu sprawozdania narusza art. 43 regulaminu, Postanowienia ogólne w sprawie stosowania tego artykułu, jak również zasadę dobrej administracji, niedyskryminacji i zakazu postępowania w sposób arbitralny. W tym samym kontekście skarżąca powołuje się na nadużycie władzy, brak uzasadnienia oraz naruszenie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań i zasady „Patere legem quam ipse fecisti”, a także obowiązku dbałości o dobro urzędnika.

Skarga wniesiona w dniu 17 stycznia przez Ekabe International SCA przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

(Sprawa T-28/05)

(2005/C 82/72)

(Język, w którym została złożona skarga: francuski)

W dniu 17 stycznia 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Ekabe International SCA z siedzibą w Luksemburgu, reprezentowanej przez adwokata Charlesa de Haasa przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory).

Uczestnikiem postępowania przed czwartą Izbą Odwoławczą była również Puleva SA..

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności i zmianę decyzji czwartej Izby Odwoławczej utrzymującej w mocy odrzucenie zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego OMEGA 3 nr 824 573, po sprzeciwie nr B 148 132;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy

Spółka CEMA. Znak towarowy został zbyty na rzecz Primalliance, a następnie Ekabe International.

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy:

Graficzny znak towarowy „OMEGA 3” dla towarów z klasy 29 (margaryna) – zgłoszenie nr 824 573

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie:

Puleva SA

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie:

Krajowy słowny znak towarowy „PULEVA-OMEGA 3” dla towarów z klasy 29 (mięso, ryby, drób i dziczyzna; owoce i warzywa konserwowe, suszone i gotowane; jaja i nabiał,...)

Decyzja Wydziału Sprzeciwów:

Odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej:

Nieuwzględnienie odwołania

Podniesione zarzuty:

Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Rady nr 40/94

3. obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Decyzja będąca przedmiotem niniejszego postępowania jest przedmiotem postępowania również w sprawie Standard Commercial i in. przeciwko Komisji ⁽¹⁾. Zarzuty i główne argumenty są podobne do tych, które tam zostały powołane.

Skarżąca zarzuca między innymi, że pozwana:

- pociągnęła ją do odpowiedzialności jako uczestniczącą, choć w charakterze spółki-matki, w kartelu działającym na właściwym rynku, na którym skarżąca nie działa;
- nie określiła owego właściwego rynku;
- wystosowała do niej przedstawienie zarzutów bez wysunięcia właściwych zarzutów;
- naruszyła zasadę należytego uzasadniania aktów w zakresie wykazania szkody dla handlu choćby nawet pośredniej lub potencjalnej;
- błędnie oceniła okres trwania i powagę naruszenia, jak również przesłanki zaostrzające i łagodzące;
- błędnie oceniła rolę skarżącej jako współdziałającej, a co za tym idzie, błędnie oszacowała grzywnę jaką należało wymierzyć.

Skarżąca podnosi również niewzięcie pod uwagę przy określaniu wymiaru grzywny granic wymiaru maksymalnej grzywny ani obiektywnych elementów wynikających z kontekstu gospodarczego i społecznego.

Skarga wniesiona w dniu 20 stycznia 2005 r. przez DELTAFINA Spa przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-29/05)

(2005/C 82/73)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 20 stycznia 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga DELTAFINA Spa, reprezentowanej przez adwokatów Roberta A. Jacchię, Antonellę Terranova, Ireñę Picciano i Fabia Ferraro, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

1. stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Wspólnot Europejskich z dnia 20 października 2004 r.;
2. ewentualnie, częściowe stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Wspólnot Europejskich z dnia 20 października 2004 r. i jej zmianę w tej części polegającą na obniżeniu nałożonej na Deltafina grzywny;

Na koniec skarżąca zarzuca Komisji naruszenie zasady równego traktowania, zasady niedziałania sankcji wstecz oraz zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, jak również nadużycie władzy, poprzez odejście od swej własnej praktyki wyłącznie formalnego karania osób, które sprzyjały porozumieniu, podjędzały bądź pomagały z zewnątrz wbrew zadeklarowanej przez siebie intencji w zakresie odejścia od tej praktyki dopiero na przyszłość.

⁽¹⁾ Dotychczas nieopublikowana w Dz.U.

**Skarga wniesiona w dniu 21 stycznia 2005 r. przez
Compañía Española de Tabaco en Rama, S.A. przeciwko
Komisji Wspólnot Europejskich**

(Sprawa T-33/05)

(2005/C 82/74)

(Język postępowania: hiszpański)

W dniu 21 stycznia 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga **Compañía Española de Tabaco en Rama, S.A.** z siedzibą w Navalmoral de la Mata (Hiszpania), reprezentowanej przez Marcosa Arauja, adwokata w Ilustre Colegio w Madrycie, przeciwko **Komisji Wspólnot Europejskich**.

Skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

1. stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 20 października 2004 r., wydanej w postępowaniu toczącym się na podstawie art. 81 ust. 1 WE [C(2004) 4030 final] w sprawie COMP/C.38238/B.2 – Surowiec tytoniowy Hiszpania;
2. obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

W niniejszym postępowaniu zaskarżono tę samą decyzję, którą zaskarżono w sprawie T-24/05 Standard Comercial i inni przeciwko Komisji. ⁽¹⁾

Wszystkie zarzuty oscylują wokół zasady proporcjonalności. Skarżąca podkreśla zwłaszcza okoliczność, iż badane praktyki dotyczyły rynku o wartości 25 milionów euro, zaś nałożone grzywny osiągnęły prawie tę samą wysokość. CETARSA została zaskoczona w szczególności grzywną, która wynosiła 7,5 % obrotu za 2003 r.

Na poparcie swojej skargi, skarżąca podnosi następujące zarzuty:

- Naruszenie zasady równości w traktowaniu, wynikające z nałożenia wygórowanych grzywien na przetwórców i symbolicznych grzywien na producentów na podstawie argumentów mających zastosowanie do obydwóch sektorów.
- Błędą ocenę okoliczności faktycznych sprawy (oficjalne poparcie przy regulowaniu rynku poprzez porozumienia pomiędzy producentami i przetwórcami, ograniczona wielkość odnośnych rynków, brak skuteczności, etc.), które uzasadniłyby ocenę praktyk będących przedmiotem postępowania jako naruszeń „poważnych”, zamiast „bardzo poważnych”.

— Błędą ocenę czasu trwania praktyk.

— Błędą ocenę uczestnictwa skarżącej w zarzucanych praktykach, jako że została przeprowadzona wyłącznie w oparciu o jej udział w rynku, bez uwzględnienia czynników odróżniających jej sytuację.

— Metodę, którą posłużyła się Komisja w celu ustalenia kwot bazowych, a która skutkowała w przypadku przedsiębiorstw o małych rozmiarach, takich jak skarżąca, nałożeniem nieproporcjonalnych grzywien.

— Arbitralne stosowanie komunikatu o polityce łagodności, bez uzasadnienia przez Komisję takiej różnicy w traktowaniu, a także naruszenie prawa do obrony skarżącej.

⁽¹⁾ Dotychczas nie opublikowana w Dz.U.

**Skarga wniesiona w dniu 21 stycznia 2005 r. przez World
Wide Tobacco España, S.A. przeciwko Komisji Wspólnot
Europejskich**

(Sprawa T-37/05)

(2005/C 82/75)

(Język postępowania: hiszpański)

W dniu 21 stycznia 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga **World Wide Tobacco España, S.A.** z siedzibą w Madrycie (Hiszpania), reprezentowanej przez Miguela Odriozolę Aléna, Martę Marañón Hermoso oraz Adriana Emcha, adwokatów z Ilustre Colegio w Madrycie, przeciwko **Komisji Wspólnot Europejskich**.

Skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- 1) obniżenie grzywny nałożonej na WWTE w art. 3 decyzji Komisji z dnia 20 października 2004 r.;
- 2) obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

W niniejszym postępowaniu zaskarżono tę samą decyzję, którą zaskarżono w sprawie T-24/05 Standard Comercial i inni przeciwko Komisji. ⁽¹⁾

Zarzuty powołane przez skarżącą są podobne do zarzutów podniesionych we wspomnianej wyżej sprawie (naruszenie zasady równego traktowania i naruszenie art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003).

Skarżąca twierdzi w szczególności, że Komisja przy obliczaniu kwoty bazowej grzywny zastosowała bardziej rygorystyczne współczynniki odstrasżające, niż w stosunku do innych producentów hiszpańskich. Ponadto postępowanie skarżącej nie może zostać przypisane jej spółkom-matkom: Trans-Continental Corporation Leaf Tobacco, Standard Commercial Tobacco Corporation i Standard Commercial Corporation.

Podobnie, uważa ona, iż zostały naruszone wytyczne odnośnie metod ustalania grzywien, a także zasada ochrony uzasadnionych oczekiwań, w zakresie w jakim Komisja nie wzięła pod uwagę okoliczności łagodzących, takich jak to, że po raz pierwszy badano sektor surowca tytoniowego, że skarżąca zaprzestała naruszeń z chwilą pierwszej interwencji Komisji oraz że porozumień nie stosowano w latach 1996 i 1997.

(¹) Dotychczas nie opublikowana w Dz.U.

Skarga wniesiona w dniu 22 stycznia 2005 r. przez Agroexpansión, S.A. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-38/05)

(2005/C 82/76)

(Język postępowania: hiszpański)

W dniu 22 stycznia 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga **Agroexpansión, S.A.** z siedzibą w Madrycie (Hiszpania), reprezentowanej przez Jaimego Folguere Cresa i Patricię Vidal Martínez, adwokatów z Ilustre Colegio w Madrycie, przeciwko **Komisji Wspólnot Europejskich**.

Skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- 1) stwierdzenie częściowej nieważności art. 3 decyzji Komisji z dnia 20 października 2004 r. i zmniejszenie wysokości grzywny nałożonej na Agroexpansión;

- 2) obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

W niniejszym postępowaniu zaskarżono tę samą decyzję, którą zaskarżono w sprawie T-24/05 Standard Comercial i inni przeciwko Komisji. (¹)

Zarzuty powołane przez skarżącą są podobne do zarzutów podniesionych we wspomnianej wyżej sprawie (naruszenie zasady równego traktowania i naruszenie art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003).

Skarżąca twierdzi w szczególności, że Komisja przy określaniu wysokości grzywny nałożonej na nią błędnie uwzględniła skonsolidowany obrót grupy przedsiębiorstw, na której czele stoi DIMON INC. Poza tym, AGREXPANSION należy do tej grupy dopiero od listopada 1997 r.

Ponadto, Komisja nie wzięła pod uwagę okoliczności łagodzącej, jaką jest fakt, iż skarżąca zaprzestała uczestnictwa w praktykach z chwilą, gdy dowiedziała się o środkach kontroli Komisji.

(¹) Dotychczas nie opublikowana w Dz.U.

Skarga wniesiona w dniu 24 stycznia 2005 r. przez Calavo Growers of California przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

(Sprawa T-53/05)

(2005/C 82/77)

(Język, w którym została sporządzona skarga: hiszpański)

W dniu 24 stycznia 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Calavo Growers of California, reprezentowanej przez adwokatów Enrique Armija Chavarri i Antonia Castána Pérez-Gómeza, przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory).

Calavo Growers of California wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji pierwszej Izby Odwoławczej z dnia 8 listopada 2004 r. wydanej w sprawie R 159/2004-1 oraz
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W dniu 8 marca 2001 r. Luis Calvo Sanz zgłosił do rejestracji graficzny znak towarowy „CALVO” (nr 2.127.132) w celu odróżnienia towarów z klas 29, 30 i 31.

W dniu 21 grudnia 2001 r. Calavo Growers of California, skarżąca w niniejszym postępowaniu, wniosła na piśmie sprzeciw wobec ww. zgłoszenia, powołując się na słowny wspólnotowy znak towarowy „CALAVO” (nr 102.822) dla towarów z klas 29 i 31. Sprzeciw ten składał się z dwóch części. Pierwszą z nich stanowił formularz w języku hiszpańskim, w którym wskazane były: język postępowania w sprawie sprzeciwu, kwestionowane zgłoszenie, strona przeciwna i jej przedstawiciel, rachunek bieżący do uiszczenia opłaty i wcześniejszy wspólnotowy znak towarowy. Zaznaczono tam również, że sprzeciw jest oparty na „wszystkich towarach-usługach wcześniejszej rejestracji-zgłoszenia”, jak również na „wcześniejszym znaku i prawdopodobieństwie wprowadzenia w błąd”.

Druga część sprzeciwu zawierała rozwinięcie jego uzasadnienia. Tę część pisma sporządzono po angielsku.

W dniu 18 grudnia 2003 r. Wydział Sprzeciwów wydał decyzję nr 2927/2003, częściowo uwzględniającą sprzeciw wniesiony przez skarżącą. W decyzji tej nie uwzględniono twierdzeń w języku angielskim, gdyż nie zostały one przetłumaczone na język postępowania w wyznaczonym terminie.

Odwołanie, które zgłaszający wspólnotowy znak towarowy wniósł od tej decyzji, zostało rozpatrzone przez właściwą Izbę Odwoławczą, gdyż uznano, że Wydział Sprzeciwów nie jest właściwy do rozpatrzenia sprawy sprzeciwu wskutek nieuwzględnienia przez niego twierdzeń skarżącej dotyczących meritum sprawy z braku ich tłumaczenia na język postępowania.

Na poparcie swoich żądań skarżąca podnosi naruszenie art. 42 ust. 3 i 73 ust. 1 rozporządzenia WE nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego w związku z przepisem 20 ust. 3 rozporządzenia wykonawczego.

Skarga wniesiona w dniu 25 lutego 2005 r. przez EDP-Energias de Portugal przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-87/05)

(2005/C 82/78)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 25 lutego 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga EDP-Energias de Portugal, z siedzibą w Lizbonie (Portugalia) reprezentowanej przez C. Botelho Moniz, R. García-Gallardo, A. Weitbrecht i J. Ruiz Calzado, lawyers przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 9 grudnia 2004 r. w sprawie nr COMP/M.3440 EDP/GNI /GDP uznającej koncentrację w wyniku której Energias de Portugal SA i ENI Portugal Investment S.p.A. przejęły łączną kontrolę nad Gás de Portugal SGPS S.A. za niezgodną ze wspólnym rynkiem;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania łącznie z kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

W zaskarżonej decyzji Komisja uznała za niezgodną ze wspólnym rynkiem koncentrację, w wyniku której strona skarżąca przejęła wraz z ENI Portugal Investment S.p.A. łączną kontrolę nad Gás de Portugal SGPS S.A., spółką, której działalność w sektorze gazu obejmuje wszystkie ogniwa sieci rozdziału i dostawy gazu w Portugalii.

Na poparcie swojego wniosku strona skarżąca podnosi po pierwsze, iż przeprowadzając postępowanie, które doprowadziło do przyjęcia zaskarżonej decyzji, Komisja naruszyła zasadę dobrej administracji oraz uchybiła istotnym wymogom proceduralnym nie przyznając stronie skarżącej wystarczającego dostępu do rezultatów badania z punktu widzenia rynku zaproponowanych przez strony koncentracji zobowiązań oraz nie dokonując bezstronnego oraz starannego oszacowania zaproponowanych zobowiązań w czasie przeprowadzania oceny tegoż badania.

Strona skarżąca podnosi następnie, iż Komisja naruszyła również ciążący na niej na mocy art. 253 WE obowiązek właściwego uzasadnienia jej decyzji ze względu na to, iż Komisja opierała się na informacji uznanej za mającą charakter poufny i nieudostępnionej stronie skarżącej.

Strona skarżąca podnosi również kwestię, że portugalski rynek gazu zalicza się do rynków „wschodzących” zgodnie z art. 28 ust. 2 dyrektywy 2003/55 ⁽¹⁾ oraz że korzysta on z prawa do odstąpienia od stosowania tejże dyrektywy do kwietnia 2007 r. Strona skarżąca uważa, iż oceniając wpływ koncentracji na nie otwarty na konkurencję rynek gazu, Komisja naruszyła prawo rządu portugalskiego do dokonania restrukturyzacji sektora gazu w okresie obowiązywania odstępstwa. Następnie twierdzi ona, iż Komisja mylnie zastosowała występujące w art. 2 rozporządzenia 4064/89 ⁽²⁾ kryterium merytoryczne, usiłując dokonać oceny skutków zamierzonej koncentracji na zakończenie okresu obowiązywania odstępstwa, to znaczy kilka lat później.

Dalsze naruszenie tego artykułu jak również obowiązku uzasadnienia polega zdaniem strony skarżącej na tym, iż Komisja nie dokonała oceny czy umocnienie pozycji dominującej strony skarżącej i Gás de Portugal na rynku energii elektrycznej i gazu spowodowałoby znaczące utrudnienie konkurencji.

Wreszcie strona skarżąca twierdzi, iż Komisja naruszyła art. 8 ust. 2 i art. 8 ust. 3 rozporządzenia 4064/89 dochodząc do wniosku, że bez względu na proponowane przez strony zobo-

wiązania, zamierzona transakcja winna być uznana za niezgodną ze wspólnym rynkiem.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/55/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2003 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego i uchylająca dyrektywę 98/30/WE (Dz. U. L 176 str. 57).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 4064/89 z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (Dz.U. L 257 str. 13).

Wykreślenie sprawy T-131/03 ⁽¹⁾

(2005/C 82/79)

(Język postępowania: niemiecki)

Postanowieniem z dnia 13 stycznia 2005 r. prezes drugiej izby Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich zarządził wykreślenie sprawy T-131/03 Sinziger Mineralbrunnen GmbH przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM).

⁽¹⁾ Dz.U. C 158 z 5.7.2003

III

(Powiadomienia)

(2005/C 82/80)

Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

Dz.U. C 69 z 19.3.2005.

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 57 z 5.3.2005.

Dz.U. C 45 z 19.2.2005.

Dz.U. C 31 z 5.2.2005.

Dz.U. C 19 z 22.1.2005.

Dz.U. C 6 z 8.1.2005.

Dz.U. C 314 z 18.12.2004.

Teksty te są dostępne na stronach internetowych:

EUR-Lex: <http://europa.eu.int/eur/lex>CELEX: <http://europa.eu.int/celex>
